

ДЖОДЖО МОЙС САМА В ПАРИЖ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

1.

Нел премести чантата си на пластмасовата седалка на гарата и погледна часовника на стената за стотен път. Хвърли поглед през рамо, когато вратата с надпис „Охрана“ се отвори. Още едно семейство, очевидно тръгнало към парка „Дисниленд“, мина край нея в залата за заминаващи заедно с бебешката количка, пиццящите деца и родителите, които явно не бяха спали отдавна.

В последните тридесет минути сърцето ѝ биеше оглушително и в гърдите ѝ се надигаше тревога.

— Той ще дойде. Ще дойде. Още може да успее — мърмореше си тя под нос.

Влак номер девет нула пет едно за Париж ще отпътува от Втори коловоз след десет минути. Моля, отправете се към перона. Не забравяйте да вземете целия си багаж.

Тя прехапа устни, после му изпрати ново съобщение по телефона — за пети път.

Къде си? Влакът заминава!

Беше му писала два пъти, преди да тръгне, за да потвърди, че ще се срещнат на гарата. Когато не получи отговор, си каза, че навярно е в метрото. Или е бил. Прати му трето съобщение, четвърто. И сега, докато стоеше тук, телефонът ѝ завибрира в ръката и от облекчение направо и се подкосиха краката.

Съжалявам, скъпа. Имам много работа. Няма да успея.

Сякаш се бяха уговорили да пийнат по едно след работа. Тя зяпна телефона с невярващи очи.

Няма да успееш за този влак? Да те изчакам ли?

След секунди дойде отговорът:

Не, ти върви. Ще се опитам да хвана по-късен влак.

Тя бе твърде шокирана, за да се ядоса. Стоеше неподвижно, докато хората около нея ставаха от местата си и си обличаха палтата. Бързо написа ново съобщение:

Но къде ще се срещнем?

Той не отговори.

Имал много работа. В магазин за водолазна екипировка и сърф. През ноември. Колко зает можеше да е?

Озърна се наоколо, сякаш това можеше да е някаква шега. Сякаш всеки момент щеше да се втурне през вратата с широката си усмивка и да й каже, че само се шегува, както обичаше да прави твърде често. А после да я хване за ръка, да я целуне по бузата със студените си от вятъра устни и да каже нещо от рода на: „Нали не мислиш, че ще пропусна това? Първото ти пътуване до Париж?“.

Но стъклените врати си останаха плътно затворени.

— Госпожо? Време е да отидете на перона.

Служителят на компанията „Юростар“ посегна към билета ѝ. За секунда тя се поколеба: „Дали не идва?“. А после вече беше част от

тълпата и малкият куфар с колелца се влачеше подире ѝ. Спря и написа:

Значи, ще се видим в хотела.

Тръгна надолу с ескалатора и в този миг огромният влак пристигна с грохот на гарата.

— Как така няма да идваш? Планирали сме го толкова отдавна.

Годишната „Женска екскурзия до Брайтън“. Ходеха там всеки първи ноемврийски уикенд през последните шест години — Нел, Магда, Триш и Сю, — събрани в стария джип на Сю или в служебната кола на Магда.

Опитваха се да избягат от ежедневието си за две нощи на пийване, закачки с младежи, празнуващи последната ергенска вечер на приятел, а после лекуваха махмурлука си с обилна закуска в невзрачен хотел на име „Брайтсий лодж“ с овехтяла фасада и интериор, напоен с миризмата на десетилетия запои и евтин афтършейв. Годишната екскурзия бе преживяла две бебета, един развод и случай на херпес зостер (бяха прекарвали първата нощ в забавления в стаята на Магда). Никой никога не я пропускаше.

— Ами Пийт ме покани да отидем в Париж.

— Пийт ще те води в Париж? — Магда я зяпна, сякаш бе заявила, че ще учи руски. — За същия Пийт ли говорим?

— Не можел да повярва, че никога не съм била там.

— Аз ходих веднъж, на училищна екскурзия. Загубих се в Лувъра, а някой ми напъха маратонката в тоалетната чиния в общежитието — обади се Триш.

— Веднъж се целувах с един французин, защото ми приличаше на онзи тип, който излиза с Холи Бери. Оказа се, че всъщност е германец.

— Пийт с ужасната коса? Твоят Пийт? Не искам да съм гадна. Просто си мислех, че е малко...

— Загубен.

— Простак.

— Тъпак.

— Очевидно бъркате. Явно той е мъжът, който ще води Нел на романтичен уикенд в Париж. Което е... нали разбирате. Страхотно. Само ми се щеше да не е в същия уикенд като нашия.

— Ами, след като вече имаме билети... беше сложно... — измърмори Нел и махна с ръка, с надеждата, че никой няма да я пита кой всъщност е купил билетите. (Това бе единственият уикенд преди Коледа, в който важеше намалението.)

Беше планирала пътуването със същото старание, с което подреждаше документите си в работата. Беше проучила в интернет кои са най-интересните места за посещение, прегледала бе в „Трип Адвайзър“ кои са най-добрите евтини хотели, като бе проверила всеки допълнително в „Гугъл“, и бе записала резултатите в специална таблица.

Беше се спряла на хотел зад улица „Риволи“ — „чист, приветлив, много романтичен“ — и бе запазила „луксозна двойна стая“ за две нощувки. Представяше си как двамата с Пийт се гушкат в леглото във френския хотел, любуват се на гледката към Айфеловата кула през прозореца, държат се за ръце и похапват кроасани с кафе в някое улично бистро. Естествено, базираше се само на снимки от списания и на телевизията: нямаше ясна представа какво прави човек за един уикенд в Париж, освен очевидното.

На двайсет и шест години, Нел Симънс никога не бе прекарвала уикенд някъде с приятел, освен ако не се брои онзи път, когато бе отишла на скално катерене с Андрю Динсмур. Наложил се да спят в неговото „Мини“ и тя се бе събудила толкова вкочанена от студ, че не можеше да си помръдне врата цели шест часа.

Майката на Нел, Лилиан, обичаше да споделя с всеки, който бе склонен да я изслуша, че нейната дъщеря „няма приключенски дух“. Освен това „не е от хората, които пътуват“, „не е от момичетата, които могат да разчитат на външността си“, а понякога, когато си мислеше, че Нел не я чува — „и вече не е в първа младост“.

Това беше проблемът да израснеш в малък град — всички си мислеха, че знаят точно какъв си. Нел беше разумно момиче. Скромно. Което винаги внимателно проучва всяка ситуация и на което може да се разчита да ти полива цветята, да се грижи за децата ти и което нямаше да избяга с нечий съпруг.

Не, майко, мислеше си Нел, докато разпечатваше билетите и ги оглеждаше внимателно, преди да ги пхне в папката с цялата важна информация, всъщност съм от онези, които отиват в Париж за уикенда.

С приближаването на големия ден тя започна с удоволствие да го споменава уж случайно в разговор.

— Трябва да проверя дали паспортът ми не изтича — каза тя на майка си, когато си тръгваше от дома ѝ след неделния обяд.

Купи си ново бельо, обръсна си краката, лакира ноктите на краката си в яркочервено (обикновено използваше само безцветен лак).

— Да не забравите, че в петък си тръгвам по-рано — подхвърли тя в офиса. — Нали си спомняте. Заминавам за Париж.

— О, каква си късметлийка — хорово възкликнаха момичетата в счетоводството.

„Адски ти завиждам“, беше казала Триш, която не харесваше Пийт повече от останалите.

Нел се качи на влака, остави чантата си и се запита колко ли щеше „да ѝ завиди“ Триш, ако можеше да я види сега: едно момиче, до което имаше празна седалка и което отиваше в Париж, без да има представа дали приятелят ѝ изобщо ще се появи.

2.

„Гар дю Нор“ в Париж кипеше от оживление. Когато излезе от вратите за перона, замръзна на място посред тълпите от хора, които се блъскаха и разминаваха, влачейки куфари на колелца, които се удряха в глезените ѝ. Групички младежи в спортни горнища зяпаха начумерено, застанали встрани от всички, и тя внезапно си спомни, че „Гар дю Нор“ е центърът на всички джебчии във Франция. Стиснала здраво дамската си чанта, тя тръгна неуверено в една посока, после — в друга, и временно загуби ориентация сред стъклените витрини на павилионите и ескалаторите, които сякаш не водеха наникъде.

Тритонов сигнал прозвуча по високоговорителя, последван от съобщение на френски, което Нел не разбра. Всички крачеха енергично, с вида на хора, които знаят къде отиват. Навън беше тъмно и тя усети как в гърдите ѝ се надига паника. Намираше се в непознат град и дори не говореше езика. И тогава видя табелата над главите на хората: „Такси“.

На опашката имаше поне петдесет човека, но какво от това. Разрови се в чантата си за резервацията в хотела и когато най-сетне дойде нейният ред, просто я протегна напред.

— Хотел „Бон вий“ — каза тя. — Мм... *s'il vous plaît*^[1].

Шофьорът я изгледа така, сякаш не можеше да разбере какво му казва.

— Хотел „Бон вий“ — повтори тя, мъчейки се да го изговори с френско произношение (все пак се бе упражнявала у дома пред огледалото). Опита отново. — *Бон вий*.

Той я изгледа неразбиращо и просто грабна листа от ръката ѝ. Вторачи се за миг в него.

— О! Хотел „Бон вил“! — каза той и вдигна очи към небето. Върна ѝ отново листа и се включи в натовареното улично движение.

Нел се отпусна назад на седалката и въздъхна дълбоко.

Е... добре дошла в Париж.

Пътуването, възпирано от трафика, отне двацет дълги и скъпи минути. Тя гледаше през прозореца оживените улици, фризьорските и козметичните салони и си повтаряше тихичко имената от френските пътни знаци и табели. Елегантните сиви сгради се издигаха високо в небето над града и кафенетата грееха в зимната нощ. *Париж*, помисли си тя и във внезапен, напълно неочакван прилив на вълнение си каза, че всичко ще бъде наред. Пийт щеше да дойде по-късно. Тя щеше да го чака в хотела, а на сутринта щяха да се посмеят над притесненията ѝ да пътува сама. Той винаги ѝ повтаряше, че се тревожи прекалено.

„Споко, бейби“, казваше той. Пийт никога не се притесняваше за нищо. Беше обиколил света с раница на гърба и продължаваше да носи паспорта в джоба си — „за всеки случай“. Дори когато бил задържан от някакви въоръжени мъже в Лаос, той не се притеснил. „Нямаше смисъл да се тревожа. Или щяха да ме застрелят, или не. Нищо не можех да направя“, беше казал. После бе кимнал. „Накрая отидохме да пием бира с тези момчета.“

Или пък онзи път в Кения, когато бил на малък ферибот, който се преобърнал насред реката. „Просто отрязахме въжетата на гумите отстрани на лодката и си кротувахме, докато дойде помощ. Доста спокоен си бях и тогава, докато не ми казаха, че във водата има крокодили.“

Понякога се чудеше защо Пийт, с неговото загоряло лице и невероятен житейски опит (макар момичетата да се присмиваха на опита му), бе избрал нея. Тя не беше нито бляскава, нито необузdana. В действителност дори не бе напускала пределите на областта. Веднъж ѝ бе казал, че я харесва, защото не го тормози. „Другите момчета все нещо ми опяват.“ Той имитира с ръка говореща уста. „Ти... ами, с теб ми е спокойно.“

Нел се питаше дали не я възприема като нещо подобно на удобен диван конфекция, но вероятно бе по-добре човек да не задълбава в подобни мисли.

Париж.

Тя смъкна стъклото на прозореца, попивайки звуците на оживените улици, уханието на парфюми, на кафе и пушек, на ветреца, който развяваше косата ѝ. Всичко бе точно такава, каквото си го бе представяла. Сградите бяха високи, с издължени прозорци и малки

балкончета — нямаше офис сгради. На почти всеки ъгъл имаше кафене с кръгли масички и столове отвън. Колкото по-навътре навлизаше таксито в града, толкова по-елегантни изглеждаха жените, а хората се поздравяваха един друг с целувка, спрели на тротоара.

Наистина съм тук, мислеше си тя. И внезапно се почувства щастлива, че има няколко часа на разположение да се освежи преди пристигането на Пийт. За първи път не искаше да бъде смутената наивница с широко отворени очи.

Ще бъда парижанка, каза си тя и се облегна на седалката.

Хотелът се намираше на малка уличка встрани от големия булевард. Тя преброи няколко банкноти в евро, според показанията на таксиметровия апарат, и ги подаде на шофьора. Но вместо да ги вземе, той реагира, сякаш го беше обидила, размаха ръце към куфара ѝ в багажника и започна да жестикулира намръщено.

— Съжалявам. Не разбирам — каза тя.

— Куфарът! — развика се той. И продължи да говори нещо бързо на френски, което тя не разбра.

— В пътеводителя пишеше, че курсът струва най-много трийсет евро. Проверих го.

Последва още викане и жестикулиране. След малко тя кимна, сякаш е разбрала, после притеснено му подаде още десет евро. Той взе парите, поклати глава, после стовари куфара ѝ на тротоара. Тя остана там, докато потегли, чудейки се дали не е била порядъчно ограбена.

Но хотелът изглеждаше прилично. Тя беше тук! В Париж! Реши, че няма да допусне нищо да я разстрои. Влезе вътре и се озова в тясно фойе, което ухаеше на пчелен восък и още нещо, което тя реши, че е типично френско. Стените бяха в дървена ламперия, а фотьойлите — стари, но стилни. Всички брави бяха от месинг. Вече си представяше какво ще си помисли Пийт. „Не е зле — щеше да каже той, кимайки. — Никак не е зле, бейби.“

— Здравейте — каза тя и понеже нямаше представа как да го каже на френски, продължи: — Говорите ли английски? Имам резервирана стая.

Зад гърба ѝ се бе появила друга жена, която леко пуфтеше и сумтеше, докато ровеше в чантата си за своята резервация.

— Да. И аз имам запазена стая. — Жената сложи своята разпечатка до тази на Нел на плота. Нел се отмести леко встрани, опитвайки се да прикрие притеснението си.

— Пфу. Преживях истински кошмар, докато стигна до тук. Кошмар! — Жената беше американка. — Трафикът в Париж е истински ад.

Жената на рецепцията беше около четиридесетте, с къса черна коса, подстригана в класическо каре. Тя погледна двете леко намръщена.

— И двете ли имате резервация?

Наведе се и огледа внимателно разпечатките. После побутна всеки лист към притежателката му.

— Но аз имам само една свободна стая. Всичко останало е заето.

— Невъзможно е. Вие потвърдихте резервацията. — Американката ѝ побутна обратно листа си. — Направих я миналата седмица.

— Както и аз — обади се Нел. — Аз резервирах стаята преди две седмици. Вижте, така пише на разпечатката ми.

Двете жени се изгледаха една друга, внезапно осъзнали, че са конкуренти.

— Съжалявам. Не знам как е станало така, че и двете да имате резервация. Стаята е само една. — От устатата на францужойката прозвуча така, сякаш вината е тяхна.

— Е, ще трябва да ни намерите друга стая — настоя американката. — Трябва да зачетете резервациите. Вижте, напечатано е черно на бяло.

Францужойката повдигна идеално оформената си вежда.

— Мадам. Не мога да ви дам нещо, което нямам. Има една стая с две единични легла. Можем да предложим на едната от двете ви да ѝ върнем парите, но нямаме две стаи.

— Но аз не мога да отида другаде. Имам среща с един човек — обади се Нел. — Той няма да знае къде съм.

— И аз не мърдам от тук — заяви американката и скръсти ръце. — Току-що съм прелетяла шест хиляди мили и ме очакват на официална вечеря. Нямам време да търся друга стая.

— Тогава можете да си поделите стаята. Мога да предложа и на двете ви петдесет процента отстъпка в цената.

— Да си дяля стаята с непознатата? Сигурно се шегувате — възкликна американката.

— Тогава ви предлагам да си намерите друг хотел — хладно заяви рецепционистката и се извърна да вдигне телефона.

Нел и американката се изгледаха една друга.

Американката заговори първа:

— Току-що пристигам от Чикаго.

Нел заяви:

— Никога досега не съм била в Париж. Не знам къде да намеря друг хотел.

Никоя от двете не помръдна. Накрая Нел се обади:

— Вижте, моят приятел ще дойде да се видим тук. Засега можем и двете да си оставим горе куфарите, а когато той пристигне, ще видя дали не може да ни намери друг хотел. Той познава Париж по-добре от мен.

Американката я изгледа от глава до пети, сякаш преценяваше дали може да ѝ се вярва.

— Няма да дяля стаята си с вас.

Нел я погледна в очите.

— Повярвайте ми, това съвсем не е представата ми за приятен уикенд.

— Изглежда, нямаме голям избор — каза жената. — Не мога да повярвам, че това се случва.

Информираха рецепционистката за намеренията си. Според Нел американката демонстрираше прекомерно раздражение, като се има предвид фактът, че тя в общи линии ѝ беше отстъпила стаята си.

— И когато тази дама си тръгне, аз настоявам да получа отстъпката си от петдесет процента — настояваше тя. — Цялата история е направо срамна. Там, откъдето идвам, никога не би могло да се случи подобно нещо.

Нел се чудеше дали някога се е чувствала по-неловко, попаднала в капана между пълната незаинтересованост на францужойката и кипящото негодувание на американката. Опита се да си представи как би постъпил Пийт. Той щеше да се засмее, да приеме леко всичко. Способността му да се надсмива над живота бе едно от най-привлекателните му качества. „Всичко е наред“, повтаряше си мислено тя. По-късно щяха да се смеят на случката.

Взеха ключа и се качиха заедно в тесния асансьор до третия етаж. Нел следваше другата жена. Вратата се отвори и се озоваха в мансардна стая с две легла.

— О — възкликна американката. — Няма вана. Отвратително е, че няма вана. И е толкова малка.

Нел остави чантата си. Седна на ръба на леглото и прати съобщение на Пийт, за да му каже какво е станало и да попита дали може да им намери друг хотел.

Ще те чакам тук. Можеш ли да ми кажеш дали ще успееш да стигнеш навреме за вечеря? Доста съм, гладна. Вече е осем часът.

Никакъв отговор. Помисли си, че може да е в тунела под Ламанша, а това означаваше, че ще му трябва поне още час и половина да пристигне. Седеше мълчаливо, докато американката сумтеше и пуфтеше, измъквайки всичко от куфара си на леглото, след което зае всички закачалки в гардероба с дрехите си.

— По работа ли си тук? — попита Нел, когато мълчанието ѝ натеза.

— Имам две работни срещи. Едната е тази вечер, после имам свободен ден. Не съм имала почивен ден вече цял месец. — Каза го така, сякаш Нел бе виновна за това. — А утре трябва да съм в другия край на Париж. Така. Сега трябва да тръгвам. Вярвам, че няма да ми пипаш нещата, докато ме няма.

Нел я изгледа втренчено.

— Няма да докосна нещата ти.

— Не искам да съм груба. Просто нямам навик да делея стаята си с напълно непознат човек. Когато пристигне приятелят ти, моля те да оставиш ключа долу.

Нел се помъчи да прикрие гнева си.

— Разбира се — каза тя и взе бележника си, преструвайки се, че чете нещо, докато американката излезе от стаята с последен поглед през рамо. Точно в този момент телефонът ѝ завибрира. Нел го грабна.

Съжалявам, бейби. Няма да успея. Приятно прекарване.

[1] Моля. — Б.пр. ↑

3.

Седнал на покрива, Фабиен смъкна вълнената си шапка ниско над очите и запали нова цигара. Това беше мястото, където обикновено пушеше, когато имаше вероятност Сандрин да се прибере неочаквано у дома. Тя не харесваше миризмата и ако беше пушил вътре, само сбърчваше нос и казваше, че студиото вони ужасно.

Первазът беше тесен, но достатъчно широк да побере строен мъж, чаша кафе и триста тридесет и две страници, изписани на ръка. През лятото понякога подремваше тук и всеки ден махаше на тийнейджърите близнаци от другата страна на площада. Те седяха на техния плосък покрив, слушаха музика и пушеха, далеч от погледите на родителите си.

В центъра на Париж беше пълно с такива места. Ако си нямаш градина или мъничко балконче, намираш своето открито пространство, където можеш.

Фабиен хвана молива и започна да задрасква думи. Редактираше ръкописа си вече шест месеца и редовете бяха гъсто изписани с бележки с молив. Всеки път, когато прочиташе наново романа си, намираше нови недостатъци.

Героите бяха плоски, гласовете им звучаха фалшиво. Приятелят му Филип казваше, че трябва да продължи нататък, да го напечата и да го даде на агента, който проявяваше интерес. Но всеки път, когато погледнеше ръкописа, той намираше нови причини да не покаже книгата си на никого.

Не беше завършена.

Сандрин казваше, че не иска да я предаде, защото, докато не го направи, може да се залъгва, че има надежда. Това бе сред не толкова жестоките ѝ изказвания.

Погледна часовника си, понеже знаеше, че му остава само около час преди началото на смяната му. Тогава чу мобилния си телефон да звъни някъде вътре. По дяволите! Мислено се наруга, задето бе забравил да го пхне в джоба си, преди да излезе на покрива. Остави

чашата с кафе върху купчината листове, за да не ги разпилее вятърът, и се извърна да се промуши през прозореца.

Не беше сигурен какво точно се случи след това. Десният му крак се подхлъзна на бюрото, върху което стъпваше обратно в стаята, а левият му крак отхвъркна назад, докато се опитваше да предотврати падането си. И стъпалото му — огромното му грубо стъпало, както би го нарекла Сандрин, — бе изритало чашата и листите от ръба на перваза. Извърна се тъкмо навреме, за да чуе как чашата се разбива на парчета долу върху плочите и да види как триста тридесет и две грижливо редактирани страници от ръкописа му политат в притъмнялото небе.

Гледаше как страниците му бяха подети от вятъра и като бели гълъби се зареяха над улиците на Париж.

4.

Нел прекара цял час в леглото, но все така не можеше да измисли какво да прави. Пийт нямаше да дойде в Париж. Наистина нямаше да дойде. Беше пропътувала целия път до столицата на Франция с новото си бельо и лакирани в червено нокти на краката, а Пийт ѝ беше вързал тенекия.

Първите десет минути просто се взираше в съобщението на дисплея — с веселото „Приятно прекарване“ — и чакаше още нещо. Но такова не последва.

Лежеше на леглото, телефонът още бе в ръката ѝ, и зяпаше стената. Разбираше, че дълбоко в себе си винаги е знаела, че това може да се случи. Поглеждаше телефона, включваше и изключваше дисплея му само за да се увери, че не сънува.

Но го знаеше. Вероятно го бе разбрала още снощи, когато не бе отговорил на обажданията ѝ. Може би дори го бе усетила миналата седмица, когато всичките ѝ предложения за това какво може да правят в Париж бяха посрещани с „Да, все едно“ или „Не знам“.

Не беше само това, че Пийт не беше приятелят, на когото можеше да се разчита — всъщност той доста често изчезваше нанякъде, без да ѝ каже къде отива. Ако беше пределно честна със себе си, трябваше да признае, че той изобщо не я беше поканил в Париж всъщност. Бяха говорили за местата, където са били, и тя бе признала, че никога не е ходила в Париж, а той бе подхвърлил вяло: „Така ли? О, Париж е страхотен. Ще ти хареса“.

Два дни по-късно, след като приключи ежемесечната си презентация за оценка на риска пред завършващи студенти („Оценката на риска има ключова роля в подпомагането на организациите да осъзнаят и управляват риска, за да избегнат проблемите и да извлекат полза от възможностите! Приятна обиколка из производствените помещения на фабриката и внимавайте, когато сте близо до машините!“), тя завари количката със сандвичите в коридора пред залата. Беше пристигнала поне десет минути по-рано. Загледа се в

различните предложения, мислено прецени предимствата и недостатъците на всички и накрая се спря на сандвич със сьомга и крема сирене, макар че беше вторник, а тя никога не си купуваше сьомга и сирене във вторник.

— Какво пък. Тази седмица ще получим бонус, нали? Да се поглезим — весело бе подхвърлила тя на Карла, която обикаляше с количката.

После бе тръгнала към малката кухничка на офиса, като спря отвън да си сипе вода от машината, и докато чакаше чашата ѝ да се напълни, бе дочула разговор между двама от колегите си от другата страна на стената.

— Ще похарча моите за екскурзия до Барселона. Все обещавам на жената да я заведа, откакто се оженихме. — Звучеше като Джим от Логистиката.

— Шари ще си купи някоя от онези скъпи чанти. Това момиче може да изхарчи бонуса си за два дни.

— Лесли ще ги спести за кола. А Нел?

— Нел няма да хукне за Барселона.

И двамата се бяха засмели. Нел, вдигнала пластмасова чаша към устните си, бе замръзнала на място.

— Нел ще ги внесе в спестовна сметка. Може би преди това ще направи екселска таблица. На това момиче му трябва половин час само да си избере сандвич.

— „Дали да взема този с шунка и ръжен хляб? Но днес е вторник, а обикновено ям шунка и ръжен хляб в петък. Може би ще взема с крема сирене. Обикновено ям крема сирене в понеделник. Но какво пък, да се поглезим!“ — Отново се бяха разсмели след грубата имитация на гласа ѝ. Нел сведе очи към сандвича си. — Господи, това момиче никога не е правило нищо необмислено в живота си.

Беше изяла само половината сандвич, макар да обичаше сьомга с крема сирене. Имаше странно гумен вкус в устата ѝ.

Същата вечер отиде при майка си. След години увъртане и отлагане Лириан най-сетне се бе съгласила, че къщата е твърде голяма за сам човек и се бе съгласила да се премести, но да я измъкне човек от мястото, където бе живяла двайсет и пет години, бе все едно да

изтръгнеш охлюв от черупката му. Нел ходеше два пъти седмично, за да преглеждат заедно кутии с дреболии за спомен, стари дрехи или разни документи, натрупани на купчини по лавиците из старата къща, и се опитваше да склони майка си да се раздели с някои от тях. В повечето случаи ѝ трябваше половин час да я убеди, че не ѝ трябва сламено магаренце от екскурзията в Майорка през осемдесет и трета година например, а после, в края на вечерта, след като излезеше от банята, разбираше; че майка ѝ го е прибрала тайно в стаята си. Нямаше да е никак лесно и бързо. Тази вечер преглеждаха пощенски картички и бебешки дрешки. Потънала в спомени, Лилиан оглеждаше всяка и се чудеше гласно дали „няма да им намерят нова употреба някой ден“.

— О, колко беше сладка в тази рокличка. Даже и с твоите колене. Което ми напомни — нали познаваш Дона Джексън от козметичния салон? Дъщеря ѝ Черил ходила на една от онези срещи, уредени по интернет. Значи, излязла тя с този мъж, а когато отишли заедно в апартамента му, по лавиците било пълно с книги за серийни убийци.

— А той такъв ли бил? — попита Нел, опитвайки да напъха няколко изядени от молци вълнени детски жилетки в торбата, докато вниманието на майка ѝ бе обсебено от разговора.

— Какъв да е бил?

— Сериен убиец.

— Е, откъде да знам?

— Мамо, Черил прибрала ли се е у дома?

Лилиан сгъна рокличката и я остави настрани върху купчината, която щеше да задържи.

— О, разбира се. Казала на Дона, че искал от нея да си сложи маска или пухкава опашка, или нещо такова, затова му свирила.

— Отсвирила го е, мамо. *Отсвирила.*

— Е, каква е разликата? Както и да е, радвам се, че ти си разумно момиче и не поемаш рискове. О, казах ли ти, че госпожа Хоугън пита дали ще храниш котката ѝ, докато я няма?

— Добре.

— Защото дотогава аз ще съм се преместила. А тя казва, че ѝ трябва някой, на когото може напълно да се разчита.

Нел се бе загледала задълго в чифт къси панталонки в ръцете си, преди да ги натика с незаслужена жестокост в торбата за боклука.

На следващата сутрин, докато минаваше през площада на път за работа, тя се спря пред витрината на туристическата агенция. Имаше реклама, на която пишеше: *Само днес специална оферта: Двама на цената на един — три нощувки в Париж, Града на светлината.* Преди да осъзнае какво върши, беше влязла вътре и бе купила два билета. Беше ги показала на Пийт, пламнала едновременно от смущение и удоволствие, на следващата вечер, когато бяха отишли в апартамента му.

— Какво си направила? — Тогава беше пиян, спомни си тя сега, и беше примигнал бавно, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Купила си ми билет до Париж?

— Купих за двама ни — беше пояснила тя, докато той се суетеше непохватно с копчетата на роклята ѝ. — Дълъг уикенд в Париж. Реших, че ще бъде... забавно. Нали разбираш, малко да разпуснем!

Това момиче никога не е действало необмислено в живота си.

— Прегледах хотелите и открих един точно до улица „Риволи“. Само три звезди е, но рейтингът му е с деветдесет и четири процента одобрение, а и районът е с ниска престъпност — имам предвид, казват, че единственото, за което можем да се притесняваме, са дребни джебчии, но ще си вземем от онези...

— Купила си ми билет до Париж! — Той поклати глава и косата му падна над очите. После само каза: — Разбира се, бейби. Защо не? Чудно. — Не помнеше какво друго беше казал, защото след това вече се бяха озовали в леглото му.

Сега трябваше да се върне в Англия и да каже на Магда, Триш и Сю, че са били прави. Че Пийт е точно такъв, за какъвто го смятаха. Че тя е била глупачка и напразно е похарчила парите си. Беше пожертвала „Женската екскурзия до Брайтън“ за едно голямо нищо.

Стисна здраво очи, за да се увери, че няма да се заплаче, после се изправи. Погледна куфара си. Зачуди се къде ще намери такси и дали може да смени билета си. Ами ако стигне на гарата и откажат да я качат на влака? Помисли си дали да не помоли рецепционистката долу да се обади и вместо нея в „Юростар“, но се притесняваше от ледения поглед на жената. Нямахте представа какво да прави. Париж внезапно ѝ се стори огромен и непознат, враждебен и на хиляди мили от дома.

Телефонът ѝ завибрира отново. Тя го грабна, а сърцето ѝ препускаше лудо. Той все пак щеше да дойде! Всичко щеше да се

нареди! Но съобщението беше от Магда.

Забавляваш ли се, малка мръснице?

Примигна насреща му и изведнъж изпита ужасна носталгия. Искаше ѝ се да бъде там, в хотелската стая на Магда, с пластмасова чаша сайдер на мивката в банята, докато двете се боричкат за място пред огледалото, за да се гримират. Англия беше с час назад. Сигурно сега се приготвяха да излязат, куфарите им бяха отворени на пода и по килима се търкаляха новите тоалети, а музиката беше толкова силна, че със сигурност щеше да предизвика оплаквания.

За миг си помисли, че никога през живота си не се е чувствала толкова самотна.

Всичко е страхотно, благодаря. Забавлявайте се!

Написа го бавно и натисна бутона за изпращане, изчаквайки сигнала, който показваше, че съобщението е изпратено отвъд Ламанша. А после изключи телефона си, за да не се налага да лъже повече.

Нел погледна разписанието на „Юростар“, извади бележника си от чантата и направи списък, обмисляйки възможностите. Беше девет без четвърт. Даже и да успее да стигне до гарата, беше малко вероятно да хване влак, който да я отведе в Англия достатъчно рано, че да се прибере у дома. Налагаше се да остане тук тази нощ.

Под ярката светлина в банята отражението ѝ в огледалото изглеждаше уморено и отегчено, спиралата ѝ беше размазана от сълзите. Изглеждаше точно като момиче, което е изминало целия път до Париж, за да разбере, че е зарязано от безотговорния си приятел. Опря длани на мивката, пое си дълбоко въздух на пресекулки и се опита да мисли трезво.

Трябваше да намери нещо за хапване, да се наспи и после щеше да се почувства по-добре. Утре щеше да хване ранния влак за вкъщи. Не беше каквото се бе надявала да се случи, но все пак беше някакъв план, а Нел винаги се бе чувствала по-добре, когато имаше план.

Затвори вратата, заключи и слезе долу. Опита се да си придаде безгрижен и самоуверен вид, сякаш е жена, която често се озовава сама в непознат град.

— Хм. Имате ли меню за румсървис? Не го намерих в стаята си — обърна се тя към служителката на рецепцията.

— Румсървис? Мадмоазел, вие сте в гастрономичната столица на света. Тук не предлагаме румсървис.

— Добре, тогава знаете ли някое приятно място, където бих могла да хапна нещо?

Жената я изгледа.

— Търсите ресторант?

— Или кафене. Каквото и да е. Някъде наблизо, за да стигна пеша. О, и... хм... ако другата дама се върне, ще ѝ предадете ли, че ще остана тази нощ?

Французойката леко повдигна едната си вежда и Нел си представи какво си мисли: „Значи, приятелят ти така и не се появи, невзрачно английско момиче? Нищо чудно“.

— Наблизо е „Кафе де Бастид“ — каза жената и ѝ подаде малка туристическа карта. — Тръгнете вдясно и след две пресечки ще го видите от лявата страна. Много е приятно. Чудесно място за... — кратка пауза — да хапнеш сам.

— Благодаря.

— Ще се обадя на Мишел и ще се погрижа да ви запази маса. Името ви?

— Нел.

— *Нел.* — Жената го произнесе, сякаш беше присъда.

Бузите ѝ пламнаха, Нел грабна картата, пхна я в дамската си чанта и решително прекоси фойето на хотела.

Кафенето беше пълно, малките му кръгли маси отвън бяха претъпкани с двойки или групички, които седяха рамо до рамо в дебелите си палта, пушеха, пиеха и разговаряха, докато оглеждаха

оживената улица. Нел се поколеба и погледна нагоре, за да прочете името на табелата, чудейки се дали наистина можеше да седне тук сама. Сигурно можеше да се отбие в някой супермаркет и да си купи сандвич. Да, това вероятно беше по-безопасно. Един грамаден мъж с брада стоеше до вратата и погледът му попадна върху нея.

— Англичанката? Да? — прогърмя гласът му над масите.

Нел се стресна.

— Ти ли си Нел? Маса за един?

Няколко глави се извърнаха да я погледнат. Нел се зачуди дали е възможно да се умре от смущение.

— Хм. Да — едва чуто отговори тя, свела глава. Той ѝ махна да влезе, намери ѝ малка маса и един стол в ъгъла до прозореца и тя се настани там. Отвътре прозорците бяха леко замъглени от парата и край нея по масите седяха и си говореха тихичко добре облечени жени около петдесетте, възкликавайки неразбираемо от време на време, както и млади двойки, които се взираха един в друг над чаша вино. Тя се притесняваше, сякаш носеше на врата си табелка: „Съжалете ме. Няма с кого да вечерям“. Погледна към черната дъска с менюто и мислено си повтори няколко пъти непознатите думи, преди да настъпи моментът да ги изрече гласно.

— *Bonsoir*^[1]. — Сервитьорът, който беше с обръсната глава и дълга бяла престилка, сложи каничка с вода пред нея. — *Qu'est-ce*^[2]...

— *Jevoudraislesteakfrites, s'ilvousplait* — изстреля тя. Ястието — пържола с пържени картофки — беше скъпо, но бе единственото, което смяташе, че може да произнесе на френски.

Сервитьорът кимна леко и погледна през рамо, сякаш нещо бе привлякло вниманието му.

— Пържола? А за пиене, мадмоазел? — попита той на перфектен английски. — Вино?

Беше имала намерение да си поръча кока-кола. Но сега само прошепна:

— Да, моля.

— Чудесно — каза той. След минута се върна с кошничка хляб и кана вино. Сложи ги пред нея, сякаш беше напълно нормално жена да седи сама там в петък вечер, и си отиде.

Нел не помнеше да е виждала жена да седи сама в ресторант, като се изключи странната дама от командировката в Корби, която

седеше с книга в ръка на маса до тоалетните и си беше поръчала два десерта вместо основно ястие. Там, откъдето идваше Нел, момичетата хапваха на групички, предимно къри в края на дълъг запой вечерта. По-възрастните жени понякога ходеха сами на бинго или на семейно парти. Но иначе жените не излизаха сами и не се хранеха сами в ресторантите.

Но когато се огледа наоколо сега, докато дъвчеше хрупкава коричка от франзелата, тя забеляза, че не е единствената, която вечеря сама. От другата страна до прозореца имаше жена с кана червено вино на масата, която пушеше и наблюдаваше минавачите по улицата. Един мъж в ъгъла си четеше вестника, докато пъхаше нещо, набодено на вилицата, в устата си. Имаше и друга жена, с дълга коса и разстояние между предните зъби, с вдигната яка на сакото, която си говореше с един от сервитьорите. Никой не им обръщаше внимание. Нел се успокои малко и разви шала около врата си.

Виното беше хубаво. Отпи глътка и усети как напрежението от деня полека се разсейва. Пийна отново. Пристигна пържолата ѝ, изпечена до кафяво, от нея се издигаше пара, но когато я разряза, вътре се оказа кървава. Замисли се дали да не я върне, но не искаше да създава проблеми, още повече че можеше да се наложи да говори на френски.

Освен това беше вкусно. Картофките бяха хрупкави, златисти и горещи, а зелената салата — прекрасна. Тя си изяде всичко, като сама се изненада от апетита си. Сервитьорът се появи и се усмихна на очевидното ѝ удоволствие от храната, сякаш за първи път я забеляза.

— Вкусно беше, нали?

— Невероятно — отвърна тя. — Благо... хм, *merci*.

Той кимна и отново напълни чашата ѝ. За миг тя усети как ѝ става необичайно приятно. Но когато се пресегна за чашата, по някаква причина не прецени разстоянието и изля половин чаша червено вино върху престилката и обувките на сервитьора. Надникна над масата и се загледа в тъмночервените петна.

— Много съжалявам! — Тя притисна ръка към устните си.

Той въздъхна уморено, докато попиваше петната с кърпа.

— Добре съм. Няма нищо.

— Толкова съжалявам. Аз...

— Наистина. Нищо не е станало. Просто денят е такъв.

Усмихна ѝ се бегло, сякаш да покаже, че я разбира, и изчезна.

Тя усети как страните ѝ пламват и извади бележника си от чантата, за да има с какво да се занимава. Набързо прехвърли страниците със списъка на забележителностите в Париж и се загледа в празната страница, докато се увери, че никой не я гледа.

Живей за мига, написа тя на белия лист и го подчерта два пъти. Беше го прочела веднъж в някакво списание.

Погледна колко е часът. Девет и четирийсет и пет. Само още трийсет и девет хиляди и шестстотин нещастни мига, помисли си тя, и щеше да се качи на влака и да се престори, че това пътуване изобщо не се е случвало.

Французойката още беше на рецепцията, когато Нел се върна в хотела. Естествено. Подаде ѝ ключа на плота.

— Другата дама още не се е върнала — каза жената. — Ако се върне, преди да свърши смяната ми, ще ѝ предам, че сте в стаята.

Нел измърмори „благодаря“ под нос и тръгна нагоре.

Пусна душа и се пхна под струята му, опитвайки се да отмие разочарованието от деня. Най-сетне, в десет и половина, тя се отпусна в леглото и се зачете в едно от френските списания на нощното шкафче. Не разбираше повечето думи, но не си беше взела книга. Не предполагаше, че ще ѝ остане време за четене.

Накрая, в единайсет, угаси лампата и остана да лежи в тъмното, заслушана в бръмченето на скутерите, преминаващи по тесните улички, както и в случайните разговори и изблици на смях на французите, които се прибираха по домовете си. Чувстваше се така, сякаш е била изхвърлена от някое огромно парти.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се зачуди дали да не се обади на момичетата и да им разкаже какво е станало. Но не беше готова за съчувствието им. Не искаше да мисли за Пийт и за факта, че на практика я беше зарязал. Мъчеше се да изтрие от главата си изражението на майка си в момента, когато ѝ кажеше истината за романтичния уикенд в чужбина.

И тогава вратата се отвори. Лампите светнаха.

— Не мога да повярвам. — Американката застана на вратата с поаленели от алкохола страни и голям морав шал, увит около

раменете. — Мислех, че вече си заминала.

— И аз така мислех — отвърна Нел и дръпна завивките над главата си. — Имаш ли нещо против да намалиш малко осветлението, моля те?

— Не ми казаха, че още си тук.

— Ами, тук съм.

Нел я чу как стовари дамската си чанта на масата, как трака със закачалките в гардероба.

— Не ми е комфортно да прекарам нощта с непознат човек в стаята си.

— Повярвай ми, ти също не си предпочитаният ми партньор за тази нощ.

Нел остана под завивките, докато жената се суетеше наоколо и влизаше и излизаше от банята. През тънките стени я чу как си мие зъбите, изплаква устата си, как пуска водата в казанчето на тоалетната. Опитваше се да си представи, че е някъде другаде. В Брайтън например, с някое от момичетата, и двете са доста пияни и се опитват да стигнат до леглата си.

— Държа да знаеш, че никак не ми е приятно — каза жената.

— Ами тогава иди да спиш другаде — сопна се Нел. — Защото и аз имам същото право да използвам стаята, както и ти. Даже по-голямо право, ако сравниш датите на резервациите ни.

— Няма нужда да си толкова рязка — обади се жената.

— Е, няма нужда и да ме караш да се чувствам по-зле, отколкото вече се чувствам.

— Скъпа, не съм виновна, че гаджето ти не се появи.

— И аз не съм виновна, че хотелът е дублирал резервациите ни.

Последва дълга тишина. Нел си каза, че вероятно наистина е била твърде рязка. Глупаво беше в крайна сметка две жени да се карат в толкова малко пространство. „И двете сме в една лодка“, помисли тя. Помъчи се да измисли нещо мило, което да ѝ каже.

И тогава в тъмнината чу гласа на другата жена.

— Е, само искам да знаеш, че ще заключа ценностите си в сейфа. И че съм била на обучение по самоотбрана.

— А аз съм Жорж Помпиду — измърмори Нел. Вдигна очи към тавана в тъмното и изчака да чуе щракването, което потвърждаваше, че и другата лампа е угасена.

— Само за протокола — чу се глас в тъмнината. — Това е адски странно име.

Макар да беше изтощена и леко тъжна, сънят, за съжаление, ѝ убягваше, приближаваше се и после се отдръпваше като стеснителен любовник. Тя се опита да се отпусне, да укроти мислите си, но около полунощ вътрешният ѝ глас категорично заяви: „Не. Никакъв сън за теб, момиче“.

Вместо това мислите ѝ се въртяха и преобръщаха като в някаква центрофуга. Дали не беше прекалено настойчива с Пит? Може би не беше достатъчно самоуверена? Или беше заради нахвърления на ръка списък с френски галерии, с всичките им предимства и недостатъци (времето да стигнеш до тях и предполагаемата големина на опашката за влизане)?

Дали просто не беше твърде скучна, за да бъде обичана от някой мъж?

Ноцта се влачеше безкрайна. Тя лежеше в мрака и се опитваше да игнорира звуците на непознатата, която хъркаше на съседното легло. Опита да се протегне няколко пъти, прозяваше се, смени неколккратно позата си. Пробва с дълбоки вдишвания и издишвания, с отпускане на различните части от тялото си, представи си как заключва мрачните си мисли в кутия и после изхвърля ключа.

Някъде около три часа се примири с факта, че вероятно ще остане будна до зори. Стана, отиде на пръсти до прозореца и дръпна леко завесата, откривайки няколко сантиметра от стъклото.

Покривите блестяха под светлините на уличните лампи. Кротък дъждец се сипеше безшумно над павираните улици. Двама влюбени, склонили глави един към друг, бавно се прибираха у дома, шепнейки си нещо.

Това би трябвало да е толкова прекрасно, мислеше си тя.

Американката захърка още по-силно. Силно изхъркване, давец се звук и след кратка многообещаваща пауза хъркането продължаваше. Нел бръкна в куфара си за тапите за уши (беше взела два комплекта, за всеки случай) и се пъкна обратно в леглото. „Ще се прибера у дома след малко повече от осем часа“, помисли си тя и с тази утешителна мисъл най-сетне се унесе в сън.

-
- [1] Добър вечер. — Б.пр. ↑
- [2] Какво... — Б.пр. ↑

5.

В кафенето Фабиен седеше до прозорчето на кухнята и гледаше как Емил търка огромните стоманени тигани заедно с Рене, помощник-готвача, който работеше мълчаливо до него. Отпиваше от дългото си кафе, прегърбил рамене. Часовникът показваше един без четвърт.

— Ще напишеш друга. По-хубава — каза Емил.

— Вложих всичко от себе си в тази книга. А сега всичко замина.

— Хайде, стига. Казваш, че си писател. Със сигурност имаш повече от една книга в главата си. Ако не, явно ще си неплодовит писател. И може би следващия път е добре да я редактираш на компютъра, а? Тогава ще можеш просто да отпечаташ ново копие.

Фабиен беше намерил сто осемдесет и три страници от повече от триста, които бяха излетели от покрива. Някои бяха размазани от мръсотията и дъжда, с отпечатъци от подметки по тях. Други бяха изчезнали в парижката нощ. Докато обикаляше улиците около дома си, понякога забелязваше някой лист да лети във въздуха или да лежи прогизнал в канавката, незабелязан от минавачите. Да види думите си, най-съкровениите си мисли, изложени така на показ, бе все едно да излезе чисто гол на улицата.

— Такъв глупак съм, Емил. Сандрин толкова пъти ми е казвала да не вземам ръкописа си на покрива...

— О, не. Не искам да чувам за Сандрин. Моля те! — Емил изпразни мазната вода от мивката и я напълни с чиста. — Ще ми трябва бренди, ако ще слушам история за Сандрин.

— Вече изпи цялото бренди — обади се Рене.

— Какво ще правя?

— Каквото казва твоят любим герой, писателят Самюъл Бекет: „Опитай отново. Провали се отново. Провали се по-добре“. — Емил вдигна поглед, тъмната кожа на лицето му блестеше от потта и изпаренията. — И не говоря само за книгата. Трябва отново да започнеш да излизаш. Да се срещаш с жени. Да пийнеш малко, да потанцуваш... Да потърсиш материал за нова книга!

— Аз бих прочел такава книга — подхвърли Рене.

— Ето — настоя Емил. — Рене ще прочете книгата ти. А той чете само порнография!

— Не чета думите — оправда се Рене.

— Знаем това, Рене — успокой го Емил.

— Не знам. Не съм в настроение — отвърна Фабиен.

— Тогава си оправи настроението! — Емил беше като радиатор, винаги стопляше човека. — Сега поне имаш причина да излезеш от онзи твой апартамент, нали? Излез и поживей малко. Помисли за нещо друго.

Той приключи с последния тиган. Остави го на купчината при другите, после метна през рамо кърпата, с която ги подсушаваше.

— Добре. Оливие е на смяна утре вечер, нали? Значи, ние двамата излизаме да пийнем по няколко бири. Какво ще кажеш?

— Не знам...

— Е, какво друго ще правиш? Ще прекараш вечерта в тесния си апартамент? Мосю Оланд, нашият президент, ще ти каже по телевизията, че няма пари. Празният ти дом ще ти каже, че няма жена в него.

— Не ми помагаш особено, Емил.

— Напротив! Аз съм ти приятел! Посочвам ти милион причини да излезеш с мен. Хайде, ще се посмеем. Ще си намерим лоши момичета. Ще ни арестуват.

Фабиен изпи кафето си и подаде чашата на Емил, който я остави в мивката.

— Хайде. Трябва да живееш, за да има за какво да пишеш.

— Може би — отвърна той. — Ще си помисля.

Емил само поклати глава, докато Фабиен му махна за довиждане и си тръгна.

6.

Събуди я хлопането по вратата. Долиташе сякаш много отдалеч, после стана по-силно, затова затисна уши с възглавницата. После чу гласа.

— Почистване на стаите.

Почистване на стаите.

Нел седна в леглото, примигна, докато в ушите ѝ нещо глухо бучеше, и за момент не можа да се сети къде се намира. Огледа непознатото легло, после — тапетите. Чу приглушено тропане. Вдигна ръце и измъкна тапите от ушите си. Внезапно тропането стана оглушително.

Отиде до вратата и я отвори, докато разтъркваше очи.

— Да?

Жената — в униформа на камериерка — се извини и отстъпи крачка назад.

— *Ah. Je reviendrais.*^[1]

Но Нел нямаше представа какво каза. Затова само кимна и остави вратата да се затвори. Чувстваше се така, сякаш е била прегазена от камион. Погледна насреща към американката, но видя само празното легло с омачкани завивки и отворената врата на гардероба, която разкриваше куп празни закачалки. Тя се паникьоса и се озърна наоколо за куфара си, но той още си беше там.

Не беше разбрала, че другата жена ще тръгва толкова рано, но се зарадва, че не се налага да вижда отново ядосаното ѝ зачервено лице. Сега можеше да се изкъпе на спокойствие и...

Сведе очи към телефона си. Беше единайсет и четвърт.

Невъзможно.

Включи телевизора и прехвърли каналите, докато попадна на новини.

Наистина беше единайсет и четвърт.

Внезапно разбудена, тя започна да си събира нещата, да ги пъха в куфара и да се облича. После, грабнала ключа и билетите си, тя хукна

надолу. Французойката беше зад бюрото си, в безупречен вид, както и предната вечер. На Нел внезапно ѝ се прииска да се бе сетила да се среше.

— Добро утро, мадмоазел.

— Добро утро. Чудех се дали... ами... Хм, трябва да сменя билета си от „Юростар“.

— Искате да се обадя на „Юростар“ ли?

— Моля ви. Трябва да се прибера у дома днес. Имам... семейни причини.

Жената изобщо не трепна.

— Разбира се.

Взе билета и набра номера, после заговори бързо на френски. Нел приглади с пръсти косата си, разтри очи, за да се разсъни.

— Няма свободни места преди пет часа. Устройва ли ви?

— Никакви ли?

— Имало няколко места в ранните влакове тази сутрин, но сега няма нищо преди пет.

Нел се наруга мислено, задето се бе успала.

— Устройва ме.

— Ще трябва да си купите нов билет.

Нел се вторачи в билета си, който жената ѝ подаваше, там беше написано черно на бяло, че не можеше да се презаверява.

— Нов билет? И колко струва?

Жената каза нещо в слушалката, после я закри с ръка.

— Сто седемдесет и осем евро. Ще го вземете ли?

Сто седемдесет и осем евро. Около сто и четирийсет лири.

— Хм... о... Знаете ли какво? Аз... ще трябва да помисля.

Не смееше да погледне жената в лицето, докато вземаше билета си обратно. Чувстваше се като глупачка. Разбира се, евтин билет нямаше как да се презавери.

— Много благодаря.

Хукна към убежището на стаята си, без да обръща внимание на жената, която викаше нещо подире ѝ.

Нел седна на ръба на леглото и тихичко изруга под нос. Значи, можеше или да плати половин седмична заплата, за да се прибере, или да остане сама в най-ужасния романтичен уикенд на света за още една нощ. Можеше да се крие тук, в тази мансардна стая с френската

телевизия, която не разбираше. Можеше да седи сама в кафенетата и да се преструва, че не забелязва щастливите двойки наоколо.

Реши да си направи кафе, но в стаята нямаше чайник с топла вода.

— О, за бога — възкликна тя на глас.

Реши, че мрази Париж.

Тогава забеляза полуотворен плик на земята, частично скрит под леглото, от който стърчеше нещо. Наведе се и го вдигна. Бяха два билета за изложба на творец, за когото бегло бе чувала. Обърна ги в ръка. Сигурно са били на американката. Остави ги. По-късно щеше да реши какво ще прави с тях. Сега трябваше да си сложи малко грим, да се срещне и после наистина трябваше да изпие едно кафе.

Навън, под дневната светлина, се почувства по-добре. Разходи се, после видя едно кафене, което ѝ хареса, и си поръча кафе с мляко и кроасан. Седна на маса на улицата, сгушена в палтото си заради студа, заедно с още няколко други клиенти, които закусваха с вдигнати яки. Погали дребното кученце на една възрастна дама, която седеше наблизо и чийто шал бе завързан с прецизността на японско оригами. Направи няколко снимки. Един французин я поздрави с леко повдигане на шапката си и тя не можа да сдържи усмивката си.

Кафето беше хубаво, а кроасанът — прекрасен. Отбеляза си името на кафенето в бележника си, в случай че ѝ се прииска да дойде пак. Остави бакшиш и бавно тръгна към хотела, като си мислеше, че е имала много по-лоши закуски. Отсреща на улицата забеляза магазин за чанти и се загледа във витрината към елегантните, майсторски изработени кожени чанти, в разкошните им пастелни цветове. Магазинът приличаше на филмов декор. Спря за миг, когато чу звуците на чело, вдигна глава и откри, че музиката идва от леко отворения прозорец на един балкон. Заслуша се, после поседна на стъпалото до тротоара. Това бе най-красивото нещо, което бе чувала. Когато музиката спря, на балкона се появи едно момиче, стиснало чело, и погледна надолу. Нел се изправи, внезапно смутена, и продължи нататък, потънала в мислите си.

Не знаеше какво да направи. Вървеше бавно, спореше сама със себе си, мислено изреждаше в бележника си предимствата и

недостатъците на това да хване влака в пет часа. Ако хванеше този влак, може би щеше да успее да вземе влака за Брайтън и да изненада момичетата. Можеше да спаси този уикенд. Да се напие безпаметно и да си признае всичко, а те щяха да се погрижат за нея. За това бяха приятелките.

Но мисълта да похарчи още сто и петдесет лири за един катастрофален уикенд караше сърцето ѝ да се свива. А и не искаше първото ѝ пътуване до Париж да свърши с бягство оттук с подвита опашка. Не искаше да запомни първото си идване в Париж като деня, в който е била зарязана от гаджето си и е побягнала към дома, без дори да види Айфеловата кула.

Още го обмисляше, когато пристигна в хотела, затова почти бе забравила за билетите на американката, докато не бръкна в джоба си за ключа.

— О. Извинете? — обърна се тя към рецепционистката. Знаете ли какво стана с жената, с която делим стаята? Четиридесет и втора стая?

Жената прелисти куп документи.

— Напусна хотела рано сутринта. Хм... семейни причини, мисля. — Изражението ѝ не подсказваше нищо. — Явно има доста спешни случаи в семействата този уикенд.

— Оставила е някакви билети в стаята. За изложба на някакъв художник. Чудех се какво да правя с тях. — Нел ги протегна и рецепционистката ги разгледа.

— Тя тръгна направо за летището... О, това е много популярна изложба, мисля. Снощи говореха за нея по телевизията. Хората се редят часове наред, за да я видят.

Нел отново погледна билетите.

— Бих отишла на изложбата, мадмоазел. — Жената ѝ се усмихна. — Ако можете... ако спешният случай в семейството ви може да почака.

Нел се вторачи в билетите.

— Може би ще отида.

— Мадмоазел?

Нел се обърна отново към нея.

— Няма да ви таксуваме за стаята, ако решите да останете. Като компенсация за неудобството. — Тя отново се усмихна извинително.

— О, благодаря — изненада се Нел.
И реши. Не оставаше толкова много, все пак.

[1] Ще дойда по-късно. — Б.пр. ↑

7.

Фабиен седеше на покрива по тениска и долнище на пижама, замислен, с празна чаша от кафе до него. Погледна снимката на Сандрин, която стискаше в ръка. После, когато стана твърде студено, за да седи навън повече, той влезе обратно вътре — внимателно този път — и огледа внимателно апартамента. Беше права. Наистина беше кочина. Взе торба за боклук и се зае да разтребва.

Час по-късно малкият апартамент беше поне частично преобразен: мръсните дрехи бяха събрани в коша за пране, старите вестници бяха струпани до вратата за рециклиране, чиниите — измити и спретнато подредени на сушилника. Всичко беше разтребено, подредено. Той беше изкъпан, избръснат и облечен. Нищо не го спираше да пише. Сложи събраните страници, чинно подредени по номера, до лаптопа си и изпъна най-горната. Вторачи се в нея.

Времето минаваше. Прочете няколко от страниците, после ги остави. Взе една страница и я гледа известно време, после сложи пръсти върху клавиатурата. Погледна телефона. Впери поглед през прозореца към сивите покриви. Отиде до банята. Вторачи се в клавиатурата. Накрая погледна пак часовника си, стана и грабна якето си.

Нямаше никого пред малкия павилион, който беше точно срещу *Нотр Дам*. Фабиен спря скутера си, свали каската и за миг се загледа в Сена, където тъкмо минаваше огромен туристически кораб, натоварен с орди от пасажери, разглеждащи забележителностите, които възклицаваха шумно и правеха снимки през огромните прозорци. Малката „Роза на Париж“ с няколко дървени скамейки си стоеше търпеливо на дока, кротка и безлюдна. Извади пакет от багажника на скутера си и тръгна към павилиона, където баща му седеше на табуретка и четеше вестник.

— Съомга — каза той, като подаде пакета на баща си. — Емил каза, че иначе ще се развали.

Клеман целуна сина си по двете страни, после разгърна пакета и отхапа зальк, след което задъвка с удоволствие.

— Не е лош. Кажи му да сложи по-малко копър другия път. Ние не сме руснаци. Тестото е хубаво обаче.

— Няма ли работа?

— Заради новия катер. Обира всички туристи.

Известно време и двамата гледаха реката. Една двойка слезе към реката, двамата се поколебаха на няколко крачки от павилиона, а после явно промениха решението си и се отдалечиха. Фабиен почеса глезена си.

— Щом нямаш нужда от мен, може да ида да видя изложбата на Кало.

— В случай че може да видиш там Сандрин?

Фабиен поклати глава.

— Не! Харесвам Фрида Кало.

— Разбира се — съгласи се Клеман, загледан във водата. — Толкова често говориш за нея.

— Тя каза, че никога не правя нищо в живота си. Просто... искам да й докажа, че не е така. Мога да ходя на културни събития. Мога да се променя. О, разтребих апартамента си.

Последва кратка пауза. Фабиен погледна въпросително, докато баща му потупваше джобовете си, сякаш търсеше нещо.

— Опитвам се да ти намеря медал — обясни Клеман.

Фабиен стана, усмихна се иронично.

— Ще се върна към четири, татко. В случай че ти потрябвам.

Клеман довърши сандвича със съомга. Сгъна хартията на малко квадратче и избърса устни с нея. Потупа сина си по ръката със свободната си длан.

— Синко — каза той на Фабиен, който се бе извърнал. — Остави я вече. Не приемай всичко толкова сериозно, става ли?

Сандрин все му повтаряше, че винаги закъснява. Сега, докато стоеше на края на опашката, където на земята бе отбелязано: „Един час от това място“, „Два часа от това място“, на Фабиен му идваше да

се наругае здраво, задето не бе дошъл по-рано; както бе планирал първоначално.

Бе застанал накрая ентузиазизирано някъде преди четирийсет и пет минути, с надеждата, че опашката се движи бързо. Но се беше преместил едва три метра. Беше хладен и безоблачен следобед и вече започваше да усеща студа. Придърпа вълнената си плетена шапка пониско над челото си и подритна тротоара с върховете на ботушите си.

Можеше да зареже опашката, да си тръгне и да иде да помага на баща си, както бе обещал. Можеше да се прибере и да довърши чистенето на апартамента си. Или да добави масло в двигателя на скутера и да провери гумите му. Можеше да подреди документите си, което отлагаше месеци наред. Но никой друг не напускате опашката и той също остана.

Някак си, мислеше си той, докато нагласяше шапката над ушите си, можеше да се почувства по-добре, ако остане. Така нямаше да се е предал, както повтаряше Сандрин, че прави.

Разбира се, това нямаше нищо общо с факта, че Фрида Кало е любимата художничка на Сандрин. Вдигна яката си и си представи как се сблъсква с нея в бара. „О, да — щеше да подхвърли небрежно той. — Ходих да видя изложбата на Диего Ривера и Фрида Кало.“ Тя щеше да се изненада, може би дори да се зарадва. Можеше дори да купи каталога и да ѝ го подари. Още докато си го мислеше, съзнаваше, че идеята е глупава. Сандрин нямаше да се доближи дори до бара, в който работеше. Отбягваше мястото, откакто се бяха разделили. Какво изобщо правеше той тук?

Вдигна очи и забеляза някакво момиче, което вървеше към края на колоната от хора, с прихлупена над челото тъмносиня шапка. На лицето ѝ бе изписано слисването, което той виждаше и у всеки друг, когато разбере колко е дълга опашката.

Момичето спря до една жена през няколко човека от него. Забеляза в ръката ѝ две листчета.

— Извинете? Говорите ли английски? Това опашката за изложбата на Фрида Кало ли е?

Не беше първата, която пита. Жената вдигна рамене и отговори нещо на испански. Фабиен забеляза какво стиска тя в ръка и пристъпи напред.

— Но ти имаш билети — каза той. — Няма нужда да се редиш тук. — Посочи ѝ към предния край на колоната. — Виж, ако имаш билети, опашката е там.

— О! — Тя се усмихна. — Благодаря. Какво облекчение!

И тогава той я позна.

— Ти беше в „Кафе де Бастид“ снощи, нали?

Тя, изглежда, се стресна. После вдигна ръка към устата си.

— О! Сервитьорът. Разлях вино върху теб. Много съжалявам.

— За нищо — отвърна той. — Няма значение.

Тя понечи да се отдалечи, но после се обърна и се загледа в него, а после и в хората от двете му страни. Изглежда, обмисляше нещо.

— Чакаш ли някого? — попита тя Фабиен.

— Не.

— Искаш ли... искаш ли да вземеш другия ми билет? Имам два.

— Не ти ли трябва?

— Те са... подарък. Вторият не ми трябва.

Той се загледа в момичето, чакаше тя да обясни, но тя не каза нищо повече. Протегна ръка и взе предложения билет.

— Благодаря!

— Това е най-малкото, което мога да направя.

Двамата тръгнаха заедно към малката опашка пред входа, където се проверяваха билетите. Той не можеше да сдържи усмивката си при този неочакван обрат. Погледът ѝ се извърна към него и тя се усмихна. Забеляза, че ушите ѝ са порозовели.

— Е — каза той. — На почивка ли си тук?

— Само за уикенда — отвърна тя. — Просто... нали разбираш... прииска ми се да попътувам.

Той леко наклони глава встрани.

— Това е хубаво. Просто да заминеш. Много... — потърси думата — импулсивно.

Тя поклати глава.

— Ти... всеки ден ли работиш в ресторанта?

— През повечето време. Искам да стана писател. — Сведе поглед и подритна малко камъче. — Но си мисля, че вероятно винаги ще си остана сервитьор.

— О, не — възкликна тя, а гласът ѝ изведнъж прозвуча ясно и силно. — Сигурна съм, че ще успееш. Толкова много неща стават пред

очите ти. Имам предвид живота на хората. В ресторанта. Убедена съм, че си пълен с идеи.

Той сви рамене.

— Това е... мечта. Дори не съм сигурен, че е нещо добро.

А после се озоваха на входа и служител на охраната ѝ махна към бюрото си, където щеше да провери чантата ѝ. Фабиен забеляза, че тя се смути, и не знаеше дали да я изчака.

Но докато стоеше там, тя вдигна ръка, сякаш му махаше за довиждане.

— Добре — обади се тя. — Надявам се изложбата да ти хареса.

Той натика ръцете си още по-дълбоко в джобовете и кимна.

— Довиждане.

Тя имаше леко червеникава коса и лунички по лицето. Отново се усмихна и очите ѝ се присвиха, сякаш често намираще хумор там, където другите не го виждаха. Той осъзна, че дори не знае името ѝ. Но преди да може да попита, тя тръгна да слиза по стълбите и се скри в тълпата.

Месеци наред Фабиен сякаш бе зациклил в някакъв коловоз и не можеше да мисли за друго, освен за Сандрин. Всеки бар, в който ходеше, му напомняше на място, в което са били двамата. Всяка песен му напомняше за формата на горната ѝ устна, за уханието на косата ѝ. Сякаш живееше с призрак.

Но сега, в галерията, нещо се случи с него. Усети как емоциите му са обладани от картините, от огромните цветни платна на Диего Ривера, от мъничките, измъчени автопортрети на Фрида Кало, жената, обичана от Ривера. Фабиен почти не забелязваше тълпите пред картините.

Спря пред едно великолепно малко платно, на което тя бе нарисувала гръбнака си като пропукана колона. Имаше нещо в тъгата в очите ѝ, което не му позволяваше да извърне поглед. Това е страдание, каза си той. Замисли се колко дълго тъгува по Сандрин и се почувства засрамен самовглъбен. Подозираше, че тяхната любов съвсем не е велика като тази на Диего и Фрида.

Откри, че непрекъснато се връща отново и отново пред едни и същи картини, че чете за живота на двойката, за споделената им страст към изкуството, правата на работниците, един към друг. Усети как в него се надига стремеж към нещо по-голямо, по-добро, по-значимо.

Искаше да живее като тези хора. Трябваше да подобри писането си, да продължава да работи. Имаше нужда от това.

Бе изпълнен с желание да се прибере у дома и да напише нещо съвсем ново и свежо, нещо правдиво като тези картини. Повече от всичко той искаше да пише. Но какво?

А после я видя, застанала пред жената с напукана колона вместо гръбнак. Не откъсваше поглед от жената на картината, която гледаше с огромни и тъжни очи. Стискаше тъмносиня шапка в дясната си ръка и докато гледаше картината, по бузата ѝ се търкулна сълза. Лявата ѝ ръка се вдигна и все така загледана в платното, я избърса с длан. Внезапно се извърна, навярно усетила погледа му върху себе си, и очите им се срещнаха. И преди да осъзнае какво прави, Фабиен пристъпи напред.

— Аз всъщност нямах... нямах възможност да те попитам — каза той. — Искаш ли да прием кафе?

8.

В „Шевал бльо“ беше претърпано в четири следобед, но сервитьорката намери за Фабиен маса вътре. Нел подозираше, че той е от мъжете, които винаги получават хубава маса. Той си поръча късо черно кафе, а тя само каза, че иска същото, защото не искаше Фабиен да чува ужасното ѝ произношение.

Последва кратко неловко мълчание.

— Хубава изложба, нали?

— Обикновено не плача пред картини — каза тя. — Сега се чувствам малко глупаво тук, навън.

— Не. Не, беше много вълнуващо. А и тълпите, хората, фотографите...

Той заговори за изложбата. Каза, че познавал творбите на художничката, но не очаквал, че така ще му въздействат.

— Чувствам я тук, разбираш ли? — каза той и потупа гърдите си. — Толкова е... разтърсващо.

— Да — съгласи се тя.

Никой от познатите ѝ не говорел така, каза тя. Говорели си за това с какво е била облечена Теса в офиса или за снощния сериал по телевизията, или за това кой се е напил до безсъзнание предния уикенд.

— И ние си говорим за такива неща. Но... не знам... мисля, че... изложбата ме вдъхнови. Искам да пиша така, както тя е рисувала. Разбираш ли какво имам предвид? Искам някой да прочете книгата ми и да я почувства като... Буф!

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Мислиш, че е смешно? — Той, изглежда, се засегна.

— О, не. Просто заради начина, по който каза „Буф!“.

— Буф?

— На английски нямаме такава дума. Просто е... аз... — Тя поклати глава. — Просто е смешна дума. Буф.

Той се загледа в нея за минута, после се разсмя гръмко.

— Буф!

И така ледът беше разчупен. Кафето пристигна и тя си сложи две лъжички захар, за да не се намръщи, докато го пие.

Фабиен изгълта своето на две глътки.

— Как ти се струва Париж, Нел от Англия? Това първото ти идване ли е?

— Харесва ми. Поне каквото съм видяла. Но не съм обиколила никакви забележителности. Още не съм видяла Айфеловата кула, нито „Нотр Дам“, нито онзи мост, където всички влюбени окачват малки катинарчета. Май няма да ми стигне времето за всичко.

— Ще се върнеш. Всички се връщат. Какво ще правиш довечера?

— Не знам. Може би ще потърся някой друг ресторант да хапна. Или просто ще си остана в хотела. — Тя се засмя — Ти ще работиш ли довечера?

— Не. Тази вечер — не.

Тя се опита да прикрие разочарованието си.

Той погледна към часовника си.

— По дяволите! Обещах на баща си да му помогна. Трябва да вървя. — Вдигна очи. — Но по-късно ще се срещнем с едни приятели в бара. Би могла да дойдеш с нас, ако искаш.

— О. Много си любезен, но...

— Но какво? — Изражението му беше приветливо, открито. — Не може да прекараш вечерта в Париж затворена в хотелската си стая.

— Наистина. Ще се оправя.

Чу в главата си гласа на майка си: *Не бива да излизаш с непознат мъж*. Може да е всякакъв. С бръсната глава е.

— Нел. Позволи ми да те почерпя едно питие. Като отплата за билета.

— Не знам...

— Приеми го като парижки обичай.

Имаше невероятна широка усмивка. Тя усети, че се колебае.

— Далеч ли е?

— Тук нищо не е далеч — засмя се той. — Ти си в Париж.

— Добре. Къде ще се видим?

— Ще мина да те взема. Къде е хотелът ти?

Тя му обясни и попита:

— И къде ще ходим?

— Където ни видят очите. Нали си импулсивно английско момиче, все пак! — Вдигна ръка за поздрав, запали скутера си и потегли с ръмжене надолу по улицата.

Нел се прибра в стаята си. Мозъкът ѝ направо бръмчеше от всички тези събития следобед. Пред очите ѝ бяха картините в галерията, едрите длани на Фабиен около малката чашка за кафе, тъжните очи на жената от картината. Представяше си градините край Сена, волните им простори, реката, която течеше отвъд тях. Чуваше свистенето на вратите в метрото при отварянето и затварянето им. Имаше чувството, че всяка частица от нея жужи развълнувано. Чувстваше се като героиня от книга.

Взе си душ и си изми косата. Прегледа малкото дрехи, които бе донесла — Пийт не обръщаше голямо внимание на облеклото, — и се зачуди дали някоя от роклите ѝ е достатъчно добра за Париж. Всички тук бяха толкова елегантни. Не се обличаха еднакво. И определено не се обличаха като английските жени. Слезе до рецепцията. Жената зад бюрото преглеждаше някакви цифри, а когато вдигна глава, косата ѝ се люшна, лъскава като опашката на състезателно пони.

— Извинете? Знаете ли откъде мога да си купя хубава рокля? Нещо във френски стил?

— Френски стил?

— Може би ще изляза с едни хора тази вечер и бих искала да изглеждам малко по... като францужойка.

Рецепционистката остави химикалката си.

— Искате да изглеждате като францужойка.

— Или може би поне да не се отличавам толкова?

— И защо не искате да се отличавате?

Нел си пое въздух, снижи глас.

— Аз просто... Вижте, всичките ми дрехи са неподходящи, разбирате, нали? Нямате представа какво е да си нефранцужойка, заобиколена от много елегантни францужойки. В Париж.

Рецепционистката се замисли за миг, после се наведе над бюрото си и огледа облеклото на Нел. Изправи се, написа няколко думи на едно листче и ѝ го подаде.

— Не е далеч оттук, надолу по улица „Аршив“. Кажете, че ви праща Мариан.

Нел се загледа в листчето.

— О, благодаря. Вие ли сте Мариан?

Рецепционистката само повдигна една вежда.

Нел се извърна към вратата. Вдигна ръка.

— Дообре! Благодаря... Мариан.

Двайсет минути по-късно Нел стоеше пред огледало в свободен пуловер и черни прави джинси. Жената в магазина — с артистично разрошена коса и цял куп подрънкващи гривни — наметна шал около раменете на Нел и го завърза по начин, който се стори на Нел типично френски. В магазина миришеше на смокини и сандалово дърво.

— *Tres chic, mademoiselle*^[1] — каза тя.

— Приличам ли на... парижанка?

— Като от Монмартр, мадмоазел — отвърна жената с подозрително сериозно лице. Нел би заподозряла, че ѝ се присмива, ако не смяташе, че тези жени не се усмихват, за да не им се появят бръчки. Сигурно от смеха се получаваха бръчки.

Нел си пое дълбоко въздух.

— Е, добре, предполагам, че ще мога да си нося всичко и друг път. — Леко потръпна от вълнение. — Бих могла да нося пуловера на работа... Добре, ще ги взема!

Докато стоеше до касата и плащаше, стараяйки се да не мисли твърде много за това колко е скъпо, очите ѝ се спряха на роклята на витрината — лятна рокля с кройка от петдесетте, в невероятно изумрудено зелено, с десен на ананаси. Беше я забелязала, когато минаваше оттук сутринта, привлечена от мекото проблясване на коприната под бледото парижко слънце. Напомни ѝ за филмовите звезди от старите холивудски филми.

— Обожавам тази рокля — каза тя.

— Много ще подхожда на тена и косата ви. Искате ли да я пробвате?

— О, не — отвърна Нел. — Наистина не е мой...

Пет минути по-късно Нел стоеше пред огледалото в зелената рокля. Едва се познаваше в нея. Роклята я бе преобразила:

подчертаваше цвета на косата ѝ, прибираще я в талията. Превърнала я бе в по-изискана версия на самата нея.

Продавачката нагласи подгъва, изправи се и разтегна устни в типично галски израз на одобрение.

— Точно по мярка ви е. *Magnifique!*^[2]

Нел се вторачи в новата Нел в огледалото. Сякаш дори стойката ѝ беше различна.

— Искате ли я? Последната е... може би дори бих могла да направя отстъпка в цената...

Нел погледна етикета и слезе на земята.

— О, няма къде да я облека. Обичам да пазарувам дрехи в зависимост от това колко често ще ги нося. Тази рокля сигурно ще струва към... трийсет лири на обличане. Не. Не мога.

— Никога ли не правите нещо просто защото ви харесва? — Продавачката сви рамене. — Мадмоазел, трябва да прекарате повече време в Париж.

Двайсет минути по-късно Нел беше в хотелската си стая с торбичката от магазина. Сложи си тесните черни джинси и широкия пуловер. Погледна френското списание на леглото, после прелисти страниците му и избра една снимка, която облегна до огледалото, след което си направи прическа и грим като на модела от снимката. Загледа се в отражението си и се засмя, развеселена.

Беше в Париж, в парижки дрехи, готвеше се да излезе с французин, с когото се бе запознала в една художествена галерия!

Приглади косата си назад в свободен кок, сложи си червило, седна на леглото и се засмя.

След двамадесет минути още беше на леглото, заглеждана някъде в пространството.

Беше в Париж, в парижки дрехи, готвеше се да излезе с французин, с когото се бе запознала в една художествена галерия.

Сигурно беше полудяла.

Това беше най-глупавото нещо, което бе правила в живота си.

Дори по-глупаво от това да купи билет до Париж за мъж, който веднъж ѝ беше казал, че не може да реши дали лицето ѝ му прилича повече на кон, или на кифличка със стафиди.

Щеше да се появи в заглавията на вестниците или, още по-зле, в малко съобщение, което дори не бе достатъчно важно, за да бъде в заглавията.

„Млада жена намерена мъртва в Париж, след като приятелят ѝ не се появил. «Казвах ѝ да не излиза с непознати», твърди майката.“

Загледа се в огледалото. Какво правеше?

Нел грабна ключа, обу се и изтича по тясното стълбище към рецепцията. Мариан беше на мястото си и Нел я изчака да приключи разговора си по телефона, преди да се наведе над бюрото и да каже тихо:

— Ако ме потърси един мъж, бихте ли му казали, че не съм добре?

Жената се намръщи.

— Пак ли имате семейни причини?

— Не. Аз... хм... боли ме стомах.

— Стомах. Много съжалявам, мадамозел. А как изглежда този мъж?

— С много къса коса. Кара скутер. Разбира се, едва ли ще влезе вътре с него. Аз... висок е. Има хубави очи.

— Хубави очи.

— Вижте, той е единственият, който може да дойде и да пита за мен.

Рецепционистката кимна, сякаш това беше очевидно.

— Аз... Той иска да излезем тази вечер, а... Просто не е добра идея.

— Значи... не го харесвате?

— О, не, той е чудесен. Просто, ами... не го познавам добре.

— Но... как ще го опознаете, ако не излезете с него?

— Не го познавам достатъчно, за да изляза в непознат град и да отида с него на място, което не познавам. Вероятно с други хора, които не познавам.

— Доста непознати неща.

— Точно така.

— Значи, ще си останете в стаята тази вечер.

— Да. Не. Не знам. — Нел стоеше и осъзнаваше колко глупаво звучат думите ѝ.

Мариан я огледа бавно от глава до пети.

— Много хубав тоалет.

— О, благодаря.

— Жалко. Че ви боли стомах. Е, какво да се прави. — Тя се усмихна и се върна към документите си. — Може би някой друг път.

Нел седеше в стаята си и гледаше френска телевизия. Един мъж разговаряше с друг. Единият тръсна глава толкова енергично, че брадичката му се разлюля като на забавен кадър. Често поглеждаше часовника, чиито стрелки бавно приближаваха към осем часа. Стомахът ѝ изкъркори. Спомни си, че Фабиен бе подхвърлил нещо за малък павилион с фалафел в еврейския квартал. Зачуди се какво ли би било да се повози на скутера му.

Извади тефтера си и грабна химикалката от шкафчето до леглото. Написа:

Причини да остана в стаята тази вечер:

1. Може да е откачен убиец.
2. Вероятно ще иска секс.
3. Може би и двете по-горе.
4. Може да се озова в квартал на Париж, който не познавам.
5. Може да се наложи да говоря с шофьори на таксита.
6. Може да имам проблеми с връщането в хотела късно през нощта.
7. Тоалетът ми не струва.
8. Ще трябва да се преструвам на импулсивна.
9. Ще трябва да говоря на френски и да ям френска храна пред французи.
10. Ако си легна рано, ще мога да стана рано и съвсем навреме за влака за вкъщи.

Седеше и гледаше спретнатия си списък известно време. После написа от другата страна на страницата:

1. В Париж съм.

Продължи да се вира още известно време. След това, точно когато часовникът показва осем часа, тя напъха бележника си в чантата, грабна палтото си и хукна надолу по тясното стълбище към рецепцията.

Той беше там, облегнат на бюрото, разговаряше с рецепционистката и при вида му Нел усети как страните ѝ се изчервяват. Докато вървеше към тях, се мъчеше да измисли как да се оправдае. Каквото и да кажеше, щеше да прозвучи глупаво. Щеше да стане ясно, че се е страхувала да излезе с него.

— О, мадмоазел. Тъкмо казвах на приятеля ви, че може би ще се забавите няколко минутки — обади се Мариан.

— Готова ли си? — усмихна се Фабиен.

Тя не си спомняше кога за последен път някой е изглеждал толкова щастлив да я види — освен може би кучето на братовчед ѝ, което се опитваше да направи нещо неприлично с крака ѝ.

— Ако се върнете след полунощ, мадмоазел, ще трябва да използвате този код за входната врата. — Рецепционистката ѝ подаде малко картонче. Докато Нел го взимаше, Мариан добави тихо: — Много се радвам, че стомахът ви е по-добре.

— Зле ли ти е? — попита Фабиен, докато ѝ подаваше втората каска.

Парижката вечер беше хладна и свежа. Тя никога досега не се бе качвала на скутер. Спомни си колко много хора загиват при пътни инциденти. Но каската вече беше на главата ѝ, а той се наместваше по-напред на седалката, след което я подкани да седне зад него.

— Вече съм добре — отвърна тя.

Моля те, не ме оставяй да умра, помоли се мислено.

— Чудесно! Първо ще пийнем, а после може и да хапнем, но преди това ще ти покажа малко от Париж, нали?

Тя обви ръце около кръста му, а малкият скутер подскочи напред в нощта. Двигателят изръмжа и потеглиха.

[1] Много е шик, мадмоазел. — Б.пр. ↑

[2] Прекрасно, великолепно. — Б.пр. ↑

9.

Фабиен профуча по улица „Риволи“ и се гмурна в трафика. Всеки път, когато ускоряваше, усещаше ръцете на момичето да го стискат по-здраво. На светофара спря и я попита:

— Добре ли си? — Гласът му бе приглушен от каската.

Тя се усмихна, връхчето на носа ѝ бе почервеняло.

— Да! — отвърна тя и той усети, че също се усмихва.

Лицето на Сандрин винаги оставаше безизразно, докато се возеше с него на скутера, сякаш едва успяваше да прикрие мнението си за шофирането му. Англичанката се смееше и пицеше, косата ѝ се развяваше, а понякога, когато той завиваше рязко, за да избегне някоя кола, появила се внезапно от странична уличка, тя викаше: „О, боже, о, боже, о, боже!“.

Разходи я по оживени булеварди, по задни улички, профучаха по *Пон дьо ла Турнел*, после минаха над *Ил Сен Луи*, за да може тя да види как реката проблясва под тях. Прекосиха *Пон дьо Л'Аршевеше*, за да види и катедралата „Нотр Дам“, осветена в мрака, с гаргойлите, надвесили мрачните си лица от готическите кули.

После, преди да си е поела дъх, отново потеглиха, понесоха се по „Шанз-Елизе“, промушваха се между колите, свиреха на пешеходците, които слизаха на платното. В един момент той забави и посочи нагоре, за да види Триумфалната арка. Фабиен усети как тя леко се наведе назад, докато преминаваха отдолу. Той вдигна палец нагоре и тя му отвърна със същото.

Профуча по някакъв мост и зави покрай реката. Заобикаляше автобусите и такситата, без да обръща внимание, на клаксоните на шофьорите, докато не намери мястото, което търсеше. Забави и спря скутера до главната алея. По реката се носеха туристически корабчета с ярките си светлини, наоколо имаше будки, в които се продаваха ключодържатели с Айфеловата кула и захарен памук. И после видяха и нея. Кулата се извисяваше над тях — милиони метални късчета, издигнали се към безкрайното небе.

Тя отпусна хватката около якето му и внимателно слезе от скутера, сякаш по време на пътуването краката ѝ бяха омекнали. Свали си каската. Фабиен забеляза, че не си направи труда да оправи косата си, както би сторила Сандрин. Беше заета да гледа нагоре, отворила уста от изненада.

Той също свали каската си и се облегна напред върху кормилото.

— Ето! Сега можеш да кажеш, че си видяла най-големите забележителности на Париж — и то за... хм... двайсет и две минути.

Тя се обърна и го погледна, очите ѝ блестяха.

— Това — каза тя — е най-ужасяващото и абсолютно най-страхотното нещо, което съм правила досега в живота си!

Той се разсмя.

— Айфеловата кула!

— Искаш ли да се качиш? Вероятно ще трябва да почакаме на опашка.

Тя се замисли за миг.

— Мисля, че достатъчно чакахме на опашка днес. Много бих искала да пийна нещо силно.

Какво да пийнеш?

— Вино! — поясни тя и отново се качи на скутера. — Чаша вино!

Той усети как ръцете ѝ се плъзгат около кръста му, когато отново запали скутера и потеглиха в нощта.

Улиците на Брайтън бяха претъпкани, огласени от подвикванията на женски компании, излезли на моминско парти, както и групички добре облечени мъже, които ги оглеждаха преценяващо, преди да са изпаднали в пиянска забрава. Магда, Триш и Сю вървяха заедно една до друга, макар това да причиняваше неудобство на хората, с които се разминаваха по тротоара, и се мъчеха да намерят онзи бар, за който Магда беше чувала, че дава безплатни напитки за жените, дошли без мъжка компания.

— О, по дяволите — възкликна Магда, докато бъркаше в чантата си. — Забравила съм си телефона.

— Тъкмо е на сигурно място в хотела — обади се Триш. — Иначе ще се напиеш и пак ще го загубиш.

— Ами ако срещна някого? Как ще му запиша номера?

— Може да го накараш да го напише... Пийт?

— Къде?

— Пийт? Пийт Уелш?

Трите момичета спряха и зяпнаха размъкнатата фигура, която се олюляваше пред бар „Обятията на русалката“. Той примигна насреща им.

Магда се приближи объркана до него.

— Какво правиш тук? Не трябваше ли да си в Париж?

Пийт потърка темето си. Количеството алкохол, което беше изпил, явно забавяше намирането на подходящо извинение от дежурния му набор.

— О. Това. Да. Ами. Беше малко сложно да се измъкна от работа. Момичетата се спогледаха, осъзнали положението.

— А къде е Нел? — попита Сю. — О, мили боже. Къде е Нел?

Нел седеше в крайното сепаре на бар „Ноар“, някъде в центъра на Париж; отдавна бе престанала да се опитва да отгатне къде се намира. Преди доста време някой беше споменал за храна, но явно бяха забравили. Беше се отпуснала в компанията на Емил и Рене и онази приятелка на Емил, с червената коса, чието име Фабиен все забравяше. Беше свалила шапката и палтото си и косата ѝ се полюшваше край лицето, когато се смееше. Всички говореха на английски заради нея, но Емил се опитваше да я научи да ругае на френски. На масата имаше доста бутилки, а музиката беше толкова силна, че всички трябваше да викат.

— *Merde!*^[1] — повтори Емил. — Но трябва да направиш и физиономия. *Merde!*

— *Merde!* — Тя вдигна ръце, както правеше Емил, после отново се разсмя. — Произношението не ми се удава.

— По дяволите.

— По дяволите — повтори тя, имитирайки плътния му глас. — Това го мога.

— Но не го казваш сериозно. Мислех, че всички англичанки ругаят като моряци, не е ли така?

— Буф! — каза тя и се обърна към Фабиен.

— Буф? — не разбра Емил.

— Буф — каза и Рене.

— Още по едно питие! — заяви Емил.

Фабиен осъзна, че непрекъснато я наблюдава. Не беше красива, не и с очевидната красота на Сандрин. Но в лицето ѝ имаше нещо, което привличаше погледа: начина, по който смръщваше нос, когато се смееше. И това, че изглеждаше леко гузна, когато го правеше, сякаш беше нещо нередно. Усмивваше се широко, разкривайки бели и по детски дребни зъби.

Погледите им се срещнаха за миг и двамата размениха въпрос и отговор. „Емил е забавен — казваше този поглед — но и двамата знаем, че става дума за нас.“ Когато извърна поглед, той усети някакъв възел в стомаха си. Отиде до бара и поръча питиета за всички на масата.

— Най-сетне си продължил напред, а? — обади се Фред зад бара.

— Тя е просто приятелка. Идва от Англия.

— Щом казваш — съгласи се Фред, докато сипваше напитките. Нямахме нужда да пита какво искат. Беше събота вечер. — Видях я, между другото.

— Сандрин ли?

— Да. Каза, че има нова работа. В някакво студио за дизайн.

За миг го прониза болка от това, че в живота ѝ се е случило нещо толкова важно, без той да знае.

— Хубаво е — продължи Фред, без да го поглежда, — че си продължил живота си.

И от това единствено изречение Фабиен разбра, че Сандрин си има нов приятел. *Хубаво е, че си продължил живота си.*

Докато носеше напитките към масата, осъзна нещо. Чувстваше се дискомфортно, но не изпитваше болка. Нямахме значение. Беше време да я остави в миналото.

— Мислех, че ще донесеш вино — каза Нел, която разтвори широко очи, когато се появи с напитките.

— Време е за текила — обяви той. — Само по една. Просто... така.

— Защото си в Париж и е събота вечер — поясни Емил. — А и на кого му трябва причина да пие текила?

Забеляза леко съмнение по лицето ѝ. Но после тя вдигна брадичка.

— Добре, да го направим — каза тя. Всмукна от резена лимон, после изгълта съдържанието на малката чашка, като стисна здраво очи и потрепери. — Мили боже.

— Сега вече официално е събота вечер — обяви Емил. — Да се повеселим! Ще излезем ли по-късно?

На Фабиен му се искаше. Чувстваше се жив и безразсъден. Искеше да види как Нел се смее в среднощните часове. Искеше да иде на клуб и да танцува с нея, ръката му да придържа леко запотения ѝ гръб, докато са впили очи един в друг. Искеше да будува до зори заради нещо хубаво опиянен от живота, от забавленията и от улиците на Париж. Искеше му се да се отдаде на надеждата, която идва с новия човек, който вижда в теб само най-хубавото, вместо най-лошото.

— Разбира се. Ако Нел иска.

— Нел — каза Рене. — Какво е това име? Обичайно ли е за Англия?

— Най-ужасното име на света — отвърна тя. — Майка ми ме е кръстила на героиня от роман на Чарлс Дикенс.

— Можеше да е и по-зле. Можеше да си... как беше? Мис Хавишам.

— Пексниф.

— Фани Дорит.

Всички се смееха.

Тя закри уста с ръка, да прикрие смеха си.

— Откъде знаете толкова много за Дикенс?

— Следвахме заедно. Английска литература. Фабиен чете непрекъснато. Ужасно е. Трябва да се борим със зъби и нокти с него, за да го накараме да излезе. — Емил вдигна чаша. — Той е като... хм... как го казвате? Отшелник. Той е отшелник. Нямам представа как успя да го изведеш тази вечер, но съм много щастлив. Наздраве!

— Наздраве! — каза тя, после бръкна в джоба си за телефона и го зяпна. Изглеждаше стресната и се взря по-отблизо, сякаш да провери дали е прочела правилно.

Добре ли си????

Съобщението беше от Триш.

— Всичко наред ли е? — попита Фабиен, след като тя не каза нищо.

— Супер — отвърна тя. — Просто приятелките ми се занасят. Е... къде ще отидем?

Беше два и половина през нощта. Фабиен беше изпил повече алкохол, отколкото от седмици наред. Болеше го коремът от смях. В „Зедел“ беше пълно с народ. Звучеше една от любимите песни на Фабиен, която той непрекъснато пускаше, когато разтребваха ресторанта, докато накрая шефът му не я забрани. Емил, който беше в лудешко настроение, скочи на бара и започна да танцува, сочейки гърдите си и ухилен широко към хората долу в краката му. Разнесоха се одобрителни викове.

Фабиен усети пръстите на Нел върху ръката си и хвана дланта ѝ. Тя се смееше, косата ѝ беше потна и кичурчетата бяха залепнали за лицето ѝ. Беше свалила палтото си отдавна и той подозираше, че може и да не го намерят вече. Танцуваха от часове.

Червенокосото момиче се качи на бара до Емил, подкрепено от много ръце, и започна да танцува. Двамата се движеха в ритъм и отпиваха бира направо от бутилката. Барманите се бяха отдръпнали назад, гледаха ги и понякога дръпваха настрани чаша, която иначе можеше да пострада от нечий крак. Не за първи път барът на „Зедел“ се превръщаше в дансинг, нито щеше да е за последен.

Нел се опитваше да му каже нещо.

Той се наведе по-ниско, за да я чуе, долавяйки лекото ухание на парфюма ѝ.

— Никога не съм танцувала на бара.

— Наистина ли? Тогава го направи! — каза той.

Тя се засмя, поклати глава, но той не откъсваше поглед от нея. И тя сякаш си спомни нещо. Протегна ръка да се опре на рамото му и той ѝ помогна да се вдигне, след което се озова над главата му, изправи се и внезапно затанцува. Емил вдигна бутилката си за поздрав и тя потъна в ритъма, затвори очи, развяла коси. Избърса потта от челото си, отпи от гърлото на някаква бутилка. Двама, а после и още трима други се качиха при тях на бара.

Фабиен не се изкуши. Искаше просто да стои там, да усеща как музиката вибрира в него, да е част от тълпата, да я гледа и да се радва на удоволствието ѝ, съзнавайки, че той е част от него.

Тогавя тя отвори очи и го потърси в морето от лица долу. Забеляза го и се усмихна, и Фабиен осъзна, че чувства нещо, което смяташе, че е забравил как се чувства.

Беше щастлив.

Беше четири след полунощ. Или може би пет. Отдавна беше престанала да следи. Дватамата с Фабиен вървяха един до друг по тиха уличка, крачките ѝ бяха неравномерни по паважа, прасците я боляха от танците. Тя потръпна леко и Фабиен забави крачка, свали якето си и го наметна на раменете ѝ.

— Утре ще се обадя в „Зедел“ — каза той — и ще питам дали някой не е намерил палтото ти.

— О, няма нищо — каза Нел, наслаждавайки се на усещането за тежестта на якето му и лекия мирис на мъж, който се усещаше, докато крачеше. — Беше просто едно старо палто. О, по дяволите. В него беше кодът.

— Кодът?

— За хотела. Няма да мога да вляза.

— Ами... можеш... да останеш... в моя апартамент. — Фабиен не я гледаше, докато говореше. Изрече го небрежно сякаш не беше кой знае какво.

— О. Не — бързо отвърна Нел. — Много си мил, но...

— Но...

— Не те познавам. Благодаря, все пак.

Фабиен погледна часовника си.

— Е... хотелът ще отвори врати след час и четирийсет минути. Можем да потърсим някое денонощно кафене. Или да се разходим. Или...

Нел зачака, докато той мислеше. Фабиен изведнъж се усмихна, протегна ръка и след мигновено колебание тя сплете пръсти с неговите и двамата поеха нататък по улицата.

В момента, в който Фабиен тръгна надолу по хълма, който водеше към кея, Нел за миг се уплаши. Нямаше начин да не свърши

като в зловещо заглавие във вестника, мислеше си тя, определено, загледана в мастиленочерната река, сенките на дърветата и пълната пустош на кея долу. И все пак нещо — може би вроденото английско чувство да не покажеш грубост, да не причиниш неудобство на другия, макар и накрая това да доведе до безвременната ти смърт я подтикна напред. Фабиен крачеше с леката походка на човек, който е минавал оттук милион пъти. Не беше походка на сериен убиец, убеждаваше се тя сама, докато внимателно стъпваше подире му. Не че имаше ясна представа как върви един сериен убиец. Просто не беше така. Той се извърна, махна ѝ да го последва, после спря до една малка дървена лодка с пейки за сядане, вързана за голям железен обръч.

Нел забави крачка и се вторачи в нея.

— Чия е?

— На баща ми. Вози с нея туристи по реката.

Той протегна ръка и тя я пое, за да се качи на борда. Фабиен ѝ махна да седне на пейката до него, после бръкна в един сандък и извади оттам вълнено одеяло. Подаде го на Нел, изчака я да го загърне около коленете си, после запали мотора на лодката и потеглиха, поклащайки се леко срещу течението към средата на реката.

Нел вдигна очи, докато навлизаха в тъмните води, загледа се в тихите парижки улици, в бляскавото отражение на уличните лампи във водата и си каза, че това сигурно е сън. Не е възможно да плава в парижки води с непознат мъж посред нощ. Но вече не изпитваше страх. Чувстваше се превъзбудена, замаяна. Фабиен я погледна през рамо, може би забеляза усмивката ѝ и я подкани да стане. Предаде ѝ руля и тя го пое, усещаше как лодката пори вълните под краката ѝ.

— Къде отиваме? — попита тя, но осъзна, че всъщност не я интересува.

— Продължавай да управляваш — каза Фабиен. — Искам да ти покажа нещо.

Продължиха тихо да плават срещу течението. Светлините на Париж около тях, звуците му, които долитаха далечни и прекрасни, създаваха усещането, че двамата са сами тук, в центъра му, в някакъв тъмен и бляскав балон.

— Е — обади се Фабиен. — Имаме два часа да узнаем всичко. Питай ме каквото и да е. Каквото поискаш.

— О, боже. Изобщо не ме бива в това. Добре... какво обичаше най-много като дете?

— Като дете? Футбол. Знаех наизуст имената на всички от „Пари Сен Жермен“: Казагранде, Алжериньо, Сисе, Анелка...

— Добре — прекъсна го Нел, която внезапно реши, че футболната лига може леко да накърни романтичното и парижко настроение. — Ами... кое беше първото момиче, в което се влюби?

— Лесно е — категорично заяви Фабиен. — Нанси Делевин.

— Страхотно име. Как изглеждаше?

— С дълга тъмна коса, цялата в къдрици. Ето такива. — Той завъртя пръсти близо до лицето си, за да покаже къдрици. — Имаше големи тъмни очи. Красив смях. Тръгна с приятеля ми Жерар. Съвсем очаквано — обясни той, когато забеляза лицето ѝ да помръква. — Той имаше по-голям...

Той имитира подскачане нагоре-надолу. Очите на Нел леко се разшириха.

— Как се казва... отскок на батут? Бяхме на седем. Чакай завий леко насам. В тази част има силно течение.

Той сложи ръка върху нейната на кормилото, докато минаваха под един мост. Тя усети топлината на дланта му и се опита да прикрие леката руменина, която плъзна по страните ѝ.

— Нещо от наши дни? — попита Нел.

— Да. Живях със Сандрин две години. Допреди три месеца.

— Какво се случи?

Фабиен сви рамене.

— Какво ли не? Не си намерих по-добра работа. Не довърших книгата си и не станах новия Сартр. Не пораснах, не се промених, не реализирах потенциала си...

— Засега! — обади се Нел, преди да успее да прехапе език. Фабиен се обърна и тя продължи. — Защо трябва да има някакъв срок за тези неща? Имам предвид, че ти имаш хубава работа с приятни за теб хора. Пишеш книга. Хей, ти си човек, който ходи сам на изложби! Не е като да си лежиш по цял ден по боксерки в леглото!

— Може и да съм лежал известно време в леглото по боксерки.

Нел сви рамене.

— Е, да. Това е Първо правило в Наръчника за оцеляване след раздяла: „Лежиш по боксерки в леглото и се самосъжаляваш“.

— А кое е второто? — попита ухилен Фабиен.

— О, самоунижаваш се известно време, после, Трето правило, може би прекарваш нощта с някой напълно неподходящ човек, после, Четвърто, разбираш, че отново се радваш на живота, и тогава, Пето правило, точно когато си решил, че изобщо не се нуждаеш от сериозна връзка, бам! Нещата се подреждат. Появява се Идеалната.

Фабиен се наведе напред над кормилото.

— Интересно. А наистина ли трябва да премина през всички тези етапи?

— Така мисля — отвърна Нел. — Е, може да пропуснеш един-два.

— Ами, аз вече се самоунижавах достатъчно. — Той се ухили, но явно не искаше да каже повече.

— Хайде — подкани го Нел. — На мен можеш да кажеш. Живея в друга страна. Никога няма да се видим повече.

Фабиен сбърчи лице.

— Е, добре... седмици наред, след като Сандрин ме напусна, се мотаех пред офиса ѝ с ето такава изразение...

Той направи физиономия, която Нел можеше да опише единствено като *Тъжно галско лице*.

— ... мислейки си, че ако ме види, тя отново ще се влюби в мен.

Нел се мъчеше да сдържи смеха си.

— Да. С това лице ще покориш всяко момиче. Съжалявам. Не се смей наистина.

— Имаш право да се смееш — отвърна Фабиен. — Подозирам, че е било някаква лудост.

— Романтична лудост. Сигурна съм, че понеже си французин, може да ти бъде простено подобно нещо. — Тя се замисли. — Е, стига да не си сложил проследяващо устройство на колата ѝ, или нещо подобно.

— Добре, Нел, сега аз ще те питам нещо.

Нел зачака. Беше дръпнал ръката си и тя усещаше липсата ѝ.

— Не питай за романтични връзки — предупреди го тя — Има сериозна причина да съм експерт по разделите.

— Добре тогава... Кажете ми кое е най-хубавото нещо, което ти е случило някога.

— Най-хубавото ли? О, надявам се, че още не се е случило.

— Тогава ми разкажи най-лошото.

И тогава го усети. Внезапният студ във въздуха.

— О, не искаш да го чуеш.

— Не искаш ли да го разкажеш?

Усещаше, че я гледа, но остана взряна напред в реката стиснала здраво кормилото.

— Малко е... о, не знам. Добре. Денят, в който загина татко. Катастрофа. Бях на дванайсет.

Вече ѝ беше толкова лесно да го каже, сякаш се бе случило с някой друг. Гласът ѝ бе спокоен, уверен, сякаш бе някакъв незначителен факт. Сякаш не бе разпилял на късчета живота ѝ като паднал метеорит, радиоактивен години наред, изпепеляващ земята наоколо. Рядко споделяше това с някого напоследък. Нямаше смисъл — само изкривяваше посоката, променяше реакциите на хората към нея. Бегло осъзна, че изобщо не го е казала на Пийт.

— Беше излязъл да тича — тичаше три пъти в седмицата, а в петък сядаше да хапне солидна закуска в кафенето на ъгъла, което според мама май обезсмисляше всичко. Както и да е, пресичал улицата, когато някакъв мъж с пикап минал на червен светофар и пречупил гръбнака му на три места. Беше четирийсет и вторият му рожден ден. Двете с мама го чакахме в кафенето да го изненадаме. Още го помня. Седях в онова сепаре, бях толкова гладна, а не смеех да погледна менюто и все не разбирах защо още го няма.

Моля те, само не казвай нещо глупаво, помисли си тя. Моля те, не накланяй глава и не ми разказвай нещо вдъхновяващо, което се е случило с някой твой съсед.

Цареше тишина, после гласът на Фабиен се понесе тихо над водата.

— Било е ужасно. Съжалявам.

— Майка ми го понесе доста зле. Вече почти не излиза от вкъщи. Опитвам се да я накарам да се премести, защото онази къща е твърде голяма за нея, но тя е заседнала там.

— Но ти си поела в друга посока.

Нел се извърна с лице към него.

— Моля?

— Решила си да... как се казва... да хванеш бика за рогата?

Тя преглътна.

— О. Да. Фабиен, аз трябва да...

Вниманието му беше привлечено от нещо напред.

— Изчакай. Трябва да забавим.

Преди да може да каже друго, той беше забавил движението на лодката и сочеше нагоре. Нел погледна натам, където сочеше ръката му.

— Какво е това?

— *Пон дез Ар*. Виждаш ли златото? Това са любовните катинари. Спомняш ли си?

Нел се вторачи в дребните катинари, струпани толкова плътно един до друг, че парапетът на моста изглеждаше издут и блестеше. Толкова много любов. Мечти. Зачуди се колко ли от тези двойки още са заедно. Колко са щастливи или са разделени, мъртви? Усещаше, че Фабиен я гледа. Внезапно сърцето ѝ натежа.

— Исках и аз да поставя един. Това щеше да е едно от нещата, които смятах да направя. Докато... съм тук.

Внезапно усети тежестта на катинара в чантата си. Бръкна да го потърси. После го остави на пейката до нея и го загледа за миг.

— Но знаеш ли какво? Идеята е глупава. Толкова много хора го правят, че целият мост се е срутил. Прочетох го във влака, докато идвах насам. Това обезсмисля всичко, нали? Искам да кажа, че е идиотско да се постъпва така.

— Гласът ѝ звучеше гневно, което изненада и нея самата.

— Просто унищожаваш онова, което обичаш. Като го обременяваш. Нали? Хората, които го правят, са глупаци.

Фабиен се загледа нагоре, докато бавно минаваха под моста. После отново посочи.

— Мисля, че моят е... ето там. — Той сви рамене. — Права си. Това е просто парче метал. Не означава нищо. — Погледна часовника си. — Хайде... вече е почти шест часът. Да се връщаме.

Половин час по-късно вече бяха пред хотела. Стояха в хладното утро, някак странно смутени на светло.

Нел свали от раменете си якето му и веднага усети липсата му.

— Онова за катинарите... — подхвана тя, докато му го подаваше. — Дълга история. Но не исках да кажа, че ти си...

Фабиен я прекъсна.

— Няма нищо. Приятелката ми все ми повтаряше, че главата ми е пълна с мечти. Беше права.

— Приятелката ти?

— Бившата.

Нел не сдържа усмивката си.

— Е, моята глава в момента направо прелива от мечти. Имам чувството... сякаш съм влязла в нечий чужд живот. Благодаря ти, Фабиен. Прекарах страхотна нощ. И утро.

— Удоволствието е мое, Нел.

Той пристъпи крачка напред. Двамата бяха лице в лице, само на сантиметри един от друг. И тогава се появи портиерът, отвори шумно вратите и избута с крак на тротоара блокчето, с което подпирала вратата.

— Бонжур, мадмоазел!

Телефонът на Нел завибрира. Тя го погледна.

Обади ми се.

Беше от Магда.

— Наред ли е всичко? — попита Фабиен. Нел прибра телефона в задния си джоб.

— Да... наред е.

Магията бе развалена. Нел хвърли поглед през рамо. Разсеяно се зачуди защо ли Магда е решила да ѝ звъни в този час.

— Най-добре поспи малко — внимателно каза Фабиен. По страните му бе набола брада, но иначе изглеждаше бодър. Тя се замисли дали тя самата не изглежда като уморен кон и потърка смутено нос.

— Нел?

— Да?

— Би ли искала... имам предвид... като част от преживяването ти в Париж, би ли искала да вечеряме заедно тази вечер?

Нел се усмихна.

— Много бих се радвала.

— Значи, ще те взема в седем.

Нел го гледаше как се качва на скутера си. После влезе в хотела, все така усмихната.

Вече четирийсет и пет минути Пийт седеше натясно между Триш и Сю на задната седалка в колата на Магда. Беше почти напълно изтрезнял, след като го бяха замъкнали с тях към колата, което бе почти два̀сет минути по крайбрежната алея, смълчан пред общия гняв на трите абсолютно трезви жени.

— Никога не съм чувала такова нещо. А повярвай ми имала съм много скапани гаджета. Направо съм кралицата на скапаните връзки. — Магда удари по волана за по-голям ефект и неволно зави към средната лента.

— Знаеш, че Нел се притеснява от какво ли не. Дори не хваща късния влак, ако не е проверила предварително къде точно спира.

Магда се извърна на седалката си, за да погледне назад.

— Оставил си я да иде чак в Париж съвсем сама? Какво си въобразяваш, че правиш?

— Не съм искал да ходя в Париж — измърмори Пийт.

— Тогава просто кажи „не“! — посъветва го Сю от лявата му страна. — Казваш просто: „Не, Нел, не искам да ходя в Париж с теб“. Толкова е просто.

Пит извърна поглед настрани.

— Къде ме водите?

— Млъкни, Пийт — сопна се Триш. — Нямаш право да говориш.

— Аз не съм лош човек. — Гласът му прозвуча като хленч.

— Пфу — изсумтя Триш. — Старата песен за добрия човек. Мразя тази песен. Адски ме дразни. Колко пъти си чувала това извинение, Сю?

— Милион пъти — отвърна Сю, скръстила ръце. — Обикновено, след като е спал с друга. Или ми е отмъкнал наденичката.

— Никога не съм отмъквал нечия наденичка — измърмори Пийт.

— Приятелката ти е купила билети за Париж. Ти не си отишъл. Вместо това си отишъл да пийнеш с момчетата в Брайтън. Какво точно трябва да направиш, за да си кажеш, че си лош човек, а Пийт?

— Ами, да убиеш котенце или нещо подобно? — колебливо предположи Пийт.

Магда стисна устни и отби в бавната лента на пътя.

— Убиването на котенца е доста по-надолу в списъка в сравнение с това, Пийт.

— Даже и по-надолу от наденичката — вметна Сю.

Пийт забеляза табелата за Гетуик.

— Та... значи... къде всъщност отиваме?

Магда и Сю мълчаливо размениха поглед в огледалото.

Нел се събуди в един и петнайсет. Направо за обяд. Примигна няколко пъти да проясни замъгления си поглед, после се протегна лениво, осъзнала къде се намира. Малката хотелска стая на най-горния етаж вече ѝ се струваше странно уютна, новите ѝ парижки покупки бяха спретнато подредени в гардероба, а козметиката ѝ бе разпиляна навсякъде по тоалетката след бързането предната вечер. Бавно се измъкна от леглото, заслушана в непознатите звуци от улицата долу, и въпреки липсата на сън внезапно се почувства възторжена, сякаш нещо вълшебно се бе случило. Един и петнайсет, помисли си тя и сви рамене, както си представяше, че е галският обичай. Имаше няколко часа на разположение да се забавлява в Париж. А после щеше да излезе с Фабиен в последната си вечер. Запя, докато се пъхаше под душа, и после се разсмя, когато за миг потече студена вода.

Нел се разхождаше надлъж и нашир из Париж. Крачеше из кварталите, обикаляше из пазарите, заглеждана в лъскавите зеленчуци и плодове, които едновременно ѝ изглеждаха познати и странни, опита една слива по настояване на продавача, а после си купи няколко в малък плик вместо закуска и обяд. Седна на една пейка край Сена и се загледа в преминаващите туристически корабчета, докато хапваше от сливите, мислейки си колко беше хубаво да държи кормилото на лодката и да гледа в огряната от луната вода. Взе плика под мишница, сякаш беше нещо съвсем обичайно за нея, и отиде с метрото до местен битпазар, който бе препоръчан в един от пътеводителите ѝ, където цял час обикаля из сергиите, като вземаше дребни предмети, които някой някога беше обичал, мислено пресмяташе цените в английски лири, а после отново ги оставяше. И докато вървеше из града, пълен с

непознати, наслаждаваше се на уханието на храната, която продаваха направо на улицата, а в ушите ѝ, звучеше гълчавата на непознатия език, тя усети как я обзема непознато чувство. Усещаше се свързана с тях, жива.

На връщане към хотела чу момичето отново да свири на челото, нисък звук, плътен и красив. Нел се спря под отворения прозорец, а после поседна на бордюра, без да обръща внимание на любопитните погледи на минувачите. Този път, когато музиката спря, тя не се съдържа, стана и заръкопляска, аплодисментите и отекнаха в тихата улица. Момичето се показва на балкона и надникна надолу изненадано, а Нел му се усмихна. След миг момичето отвърна на усмивката ѝ, после леко се поклони. Нел чуваше музиката в главата си през целия път обратно до хотела.

Жената на гишето на самолетната компания се вторачи в трите жени, които бяха обградили леко раздърпан мъж Магда се усмихна окуражително.

— Този господин иска един билет до Париж. За следващия възможен полет, моля.

Жената погледна екрана си.

— Разбира се, господине. Имаме... едно място за полета на „Бритиш еървейс“, който излита за „Шарл де Гол“ след час и десет минути.

— Ще го вземе — бързо отвърна Магда. — Колко струва билетът, моля?

— Еднопосочен? Струва... сто четиридесет и осем лири.

— Шегувате се — измърмори Пийт, който не бе проговорил, откакто пристигнаха на летището.

— Отваряй портфейла, Пийт — срязва го Магда, чийто тон подсказваше, че не е добра идея да се противи.

Жената от самолетната компания вече определено имаше загрижен вид. Магда отвори портфейла на Пийт и започна да брои банкноти и да ги подрежда на гишето до паспорта му.

— Сто и десет лири. Това са всичките ми пари за уикенда — възропта Пийт. Магда бръкна в чантата си.

— Ето. Аз имам двайсетачка. Трябват му и пари за такси в Париж. Момичета?

Тя зачака, докато другите извадиха банкноти от чантите си и внимателно ги преброиха, докато съберат достатъчно. Жената придърпа бавно парите към себе си, като гледаше Пийт.

— Господине — обади се тя, — вие... съгласен ли сте да вземете този полет?

— Да, съгласен е — отвърна Магда.

— Това е лудост — възкликна Пийт. Стоеше навъсен и притеснен.

Жената от самолетната компания явно реши, че е видяла достатъчно.

— Знаете ли, не съм сигурна, че мога да дам билет на този господин, след като не иска да пътува доброволно.

Настана кратка тишина. Момичетата се спогледаха. Зад тях беше започнала да се оформя опашка.

— О, обясни й всичко, Магс — подкани я Сю. Магда се наведе напред.

— Госпожице. От авиокомпанията. Нашата най-добра приятелка ужасно се притеснява да пътува.

— Тя се притеснява от всичко — допълни Триш.

— Вярно е, страхува се от всякакви неща — продължи Магда. — От непознати места, от чуждо нашествие, от предмети, които падат от високи сгради, все от този род. Значи, тя и този господин тук трябваше да отидат на романтично пътешествие до Париж този уикенд. Това е голяма крачка за нея. *Огромна*. Само че господинът е решил, вместо да отиде на срещата, да се замъкне да пийне с пропадналите си приятелчета в Брайтън. И сега нашата мила приятелка е сам-самичка в непознат град. Вероятно твърде уплашена, за да излезе от хотелската си стая, предвид, че не говори и дума френски, и сигурно се чувства като най-голямата идиотка на света.

— Затова смятаме, че е добра идея Пийт да се качи на вашия полет и да осигури на приятелката си романтични двайсет и четири часа в Париж. Така че може да има лека принуда в случая, да, но е с най-добри намерения. — Тя отстъпи назад. — С много любов.

Последва кратко мълчание. Жената на гишето изгледа строго и четиримата.

— Добре — каза тя накрая. — Ще повикам охраната.

— О, стига! — възкликна Магда и вдигна ръце. — Сериозно ли?

Пийт доби самодоволно изражение. Жената вдигна слушалката към ухото си и набра някакъв номер. Погледна към Пийт.

— Да. Мисля, че е разумно вашият приятел да има ескорт, за да сме сигурни, че ще се качи на самолета. — После заговори в слушалката. — Гише единайсет. Може ли да изпратите служител на охраната тук, моля?!

Попълни и последните данни в самолетния билет и го подаде на Пийт заедно с паспорта. Към тях се приближи солиден на вид мъж от охраната.

— Трябва да сме сигурни, че този господин непременно ще стигне до изход петдесет и шест. Заповядайте, господине. Вашата бордна карта.

Когато Пийт се обърна, тя измърмори тихичко:

— Мухльо.

Уханието на прясно нарязани зелени подправки се носеше през прозореца на малката кухничка. Докато Фабиен и Клеман стояха един до друг и готвеха, Емил пренасяше една маса и столове през френските прозорци навън в малкото павирано дворче.

— Не тези столове, Емил. Нямах ли нещо по-удобно?

Фабиен беше необичайно напрегнат, кожата му бе порозовяла от усилията.

— Тези стават — отвърна Емил.

— И патешкото. Татко, нали не си забравил да мариноваш месото?

Емил и Клеман се спогледаха.

Клеман отиде до хладилника.

— Вече и синът ми си мисли, че може да ми каже как се готви патешко. Да, мариновал съм месото.

— Просто искам да е специално — отвърна Фабиен, докато отваряше едно чекмедже и започна да рови в него. — Перфектното традиционно френско меню. Да сложим ли малко лампички на дървото? Емил? Пазиш ли още онези коледни светлинки? Белите. Не искам цветни.

— Кутията е под стълбите — отвърна Емил.

Фабиен излезе пред погледите им. Появи се след минути, понесъл гирлянд от лампички, обзет от решителност. Отиде навън и се зае да ги закрепва по клоните, качен на масата, за да стигне високите места. После започна да пренарежда масата и столовете, оглеждайки ги от различен ъгъл, докато накрая остана доволен. А после отново ги размести, за всеки случай.

Клеман го гледаше внимателно.

— И това за жена, с която се е срещал два пъти — измърмори той.

— Не го спирай, Клеман — обади се Емил и му подаде малко чесън. — Знаеш какво означава това... — Двамата се спогледаха. — Никаква Сандрин повече!

Клеман се замисли, после рязко свали престилката си.

— Всъщност мисля да отскоча до рибния магазин и да купя малко стриди.

Емил продължи да реже с нови сили.

— Отлична идея. Аз ще приготвя моя „Тарт татен“^[2] с калвадос.

Вратата на бутика весело звънна, когато Нел отвори.

— Бонжур! — поздрави тя. — Трябва ми онази рокля. С ананасите.

Продавачката веднага си я спомни.

— Мадмоазел — бавно каза тя, — цената е същата. Ще бъде — как го казахте? — трийсет лири на обличане!

Нел затвори вратата зад гърба си. Тя сияеше и още усещаше вкуса на зрелите сливи в устата си.

— Ами, мислех си за онова, което ми казахте. Понякога човек просто трябва да прави това, което го кара да се чувства добре, нали?

Продавачката беше излязла иззад бюрото си още преди Нел да направи и крачка навътре.

— В такъв случай, мадмоазел, непременно трябва да имате и подходящо бельо за нея...

Малко повече от час след това Нел слезе по дървеното стълбище на хотел „Бон вил“, наслаждавайки се на начина, по който полата на зелената рокля с ананасите леко се полюшваше с всяка нейна крачка.

Поспря на последното стъпало да провери дали всичко е в чантичката ѝ и когато вдигна очи, забеляза, че Мариан я гледа. Рецепционистката вдигна брадичка и кимна одобрително.

— Изглеждате много добре, мадмоазел.

Нел отиде до нея и се наведе леко над бюрото ѝ, за да прошепне заговорнически:

— Купих си и бельо. Мисля, че ще се наложи да живея на хляб и сирене следващите два месеца.

Мариан подреди документите на бюрото си и се усмихна.

— Значи, вече сте почетна парижанка. Поздравления.

Тя излезе навън тъкмо когато Фабиен се появи на скутера си. Той спря и я огледа за миг, а тя му позволи, съзнавайки впечатлението, което създаваше. Протегна ѝ палтото, което беше взел от бара, и тя го взе. После сведе поглед и забеляза обувките му — от тъмносин велур и някак си безспорно френски.

— Много ми харесват обувките ти!

— Току-що ги купих.

— Днес ли?

— Нямаше как да сложа обувките си за работа.

Тя се намръщи.

— Защото ги полях с вино?

Фабиен я изглежда така, сякаш не е разбрала и дума от онова, което ѝ казваше.

— Не! Защото излизам на вечеря с англичанка в Париж.

Впери поглед в нея, докато не отвърна на усмивката му, и после слезе от скутера си, застопори го и протегна ръка.

— Тази вечер сме пеша. Не е далеч. Съгласна ли си?

Париж сякаш тихо жужеше в есенната вечер. Нел носеше палтото си в ръка, защото, макар да бе съвсем малко по-хладно, отколкото би ѝ се искало, тя страшно се радваше на роклята си с ананаси, а и защото подозираше, че така би постъпила една парижанка. Вървяха бавно, сякаш имаха цялото време на света, спираха да позяпат някоя витрина или да погледат особено красиво изваяна фасада на сграда над главите им. Нел за миг си пожела да може да запечата в бутилка тази вечер, това чувство.

— Знаеш ли — каза тя, — мислех си за снощи.

— И аз — каза Фабиен.

Нел го погледна.

Той бръкна в джоба си и извади малък катинар.

— Остави това. В лодката.

Нел го погледна, после сви рамене.

— О, хвърли го някъде. Вече няма значение, нали?

Докато се наведе да погали минаващо кученце, тя не забеляза как Фабиен го пъкна в джоба си.

— Е, за какво си мислеше? — попита той.

— За баща ти и лодката. — Тя се изправи. — Мислех си, че той не бива да се съревновава с онези големи туристически лодки. Трябва да направи нещо различно. Двамата го направете. Например индивидуални обиколки на Париж за влюбени. Можете да рекламирате по интернет, да покажете на хората всички прекрасни гледки, които показва на мен, да им разкажете историята. Може би дори да им предложите кошница за пикник с прекрасна храна и шампанско? Би било фантастично. Дори и само двамата с теб снощи... всичко беше много... — Гласът ѝ заглъхна.

— Мислиш, че е било романтично?

Тя внезапно се почувства глупаво.

— О, нямах предвид това...

Продължиха да вървят, без да се поглеждат, сякаш двамата се чувстваха странно неловко.

— Идеята е страхотна, Нел — каза Фабиен, може би, за да наруши мълчанието. — Ще кажа на баща си. Може би бихме могли да уредим нещо и с ресторанта.

— И трябва да направите наистина хубав уебсайт. За да могат хората да правят резервации онлайн от чужбина. Париж е градът на романтиката, нали така? И можете да го опишете толкова красиво.

Тя усети, че е необичайно словоохотлива, гласът ѝ звучеше уверено и ръкомахаше, докато вървяха.

— Бутикова разходка — каза той, обмисляйки идеята. Харесва ми. Нел, ти... ти правиш така, че всичко изглежда възможно. О! Пристигнахме! Добре, сега трябва да затвориш очи. Хвани ме за ръка...

Той спря в края на малък павиран площад. Нел затвори очи, но после внезапно ги отвори, когато чантата ѝ започна да вибрира. Опита се да не обръща внимание на телефона си, но Фабиен ѝ махна с ръка, давайки знак да го вдигне. Не искаше в този миг да ги прекъсват. Тя му се усмихна извинително и извади телефона си. И го загледа изумено.

— Наред ли е всичко? — попита след миг Фабиен.

— Наред е — отвърна тя, а после вдигна ръка към лицето си. — Всъщност знаеш ли... — каза тя. — Не. Мисля, че трябва да вървя. Наистина съжалявам.

— Да вървиш? — не разбра Фабиен. — Не можеш да си тръгнеш, Нел! Нощта едва започва!

Тя изглеждаше смаяна.

— Аз... много съжалявам. Има нещо...

Пресегна се за палтото и чантата си.

— Много съжалявам. Нещо... някой е дошъл да ме види. Аз трябва да...

Той сведе очи към лицето ѝ и видя отговора, изписан там.

— Имаш си приятел.

— В известен смисъл. Да. — Тя прехапа устни.

Фабиен се изненада от това колко разочарован се почувства.

— Дошъл е в хотела.

— Искаш ли да те заведе?

— О, не. Мисля, че мога и сама да стигна оттук.

Останаха за миг като парализирани. После той вдигна ръка и посочи.

— Добре. Вървиш право към църквата, ето там, после завиваш наляво и си на улицата на хотела ти.

Тя не можеше да срещне погледа му. Накрая все пак вдигна очи.

— Наистина съжалявам — каза тя. — Прекарах си страхотно. Благодаря ти.

Фабиен сви рамене.

— *De rien* — каза той.

За нищо, преведе си тя.

Но не беше нищо. Осъзна, че не може да поиска телефонния ѝ номер. Не и сега. Тя го погледна още веднъж после се обърна и си тръгна, вървеше бързо, почти тичаше по улицата към църквата, а чантичката се мяташе подире ѝ.

Фабиен я гледа дълго, после се обърна и сви зад ъгъл! В малкия вътрешен двор Емил стоеше в пълна униформа на сервитьор до малката маса, подредена за двама. Бутилка шампанско в кофичка с лед. Над нея, в клоните на дървото, проблясваха малките бели лампички.

— Тадаа! — възкликна Емил. — Вече си мислех, че никога няма да се появите! Бързо! Патешкото ще изсъхне. — Той погледна зад гърба на Фабиен. — Какво? Къде е тя?

— Трябваше да си тръгне.

— Но... къде? Каза ли й, че приготвихме всичко това...

Фабиен се отпусна тежко на единия от столовете. След миг се наведе напред и духна свещта на масата. Емил загледа приятеля си, после метна бялата кърпа през рамо дръпна другия стол.

— Добре. Ти. И аз. Дватама ще обиколим клубовете таз нощ.

— Не съм в настроение.

— Значи, ти ще пиеш, а аз ще танцувам. А после ще се прибереш у дома и ще напишеш нещо парещо и гневно за непостоянната природа на англичанките.

Фабиен го изгледа. Въздъхна, победен. Емил вдигна показалец.

— Но нека първо да прибера храната в хладилника. Можем да хапнем после. Стига, не ме гледай така! Патешкото струва шест и петдесет евро за килограм! — Вдигна стола, за да го прибере вътре. — Освен това, не ми се иска да признавам, но маринатата на баща ти е наистина страхотна.

[1] По дяволите! — Б.пр. ↑

[2] Популярен френски ябълков сладкиш. — Б.пр. ↑

10.

Той чакаше пред рецепцията. Седеше, разтворил крака, разперил ръце на облегалката на дивана, и не стана, когато я видя.

— Скъпа!

Тя се вцепени. Погледна към Мариан, която много съсредоточено се взираше в книгата си.

— Изненада!

— Какво правиш тук?

— Реших да превърна уикенда в Париж в една нощ в Париж. Пак става, нали?

Тя стоеше насред фоайето.

— Но нали каза, че няма да идваш?

— Знаеш ме какъв съм. Пълен с изненади. А и не можех да те оставя тук сама с тези любители на сиренето и жабешките бутчета!

Сякаш гледаше непознат пред себе си. Косата му беше твърде дълга, а избелялата тениска и джинси, които бе смятала за готини, сега изглеждаха мърляви в стилната обстановка на хотела.

Мислено се укори и си каза, че трябва да спре. Беше дошъл толкова отдалеч. Беше постъпил точно както искащо тя. Това все трябваше да значи нещо.

— Изглеждаш супер. Страшна рокля! Няма ли да ме поздравиш както трябва?

Тя се приближи и го целуна. Миришеше на тютюн.

— Извинявай. Аз... просто съм малко шокирана.

— Обичам да те държа нащрек, нали? Е, да приберем багажа ми и да излезем да пийнем, а? Или пък да си прекараме вечерта горе с румсървис? — Той се ухили и повдигна вежда. Нел забеляза рецепционистката с периферното си зрение. Тя го гледаше сякаш е нещо вонящо, което някой гост е домъкнал с подметките си на килима.

„Не се е обръснал“, помисли си тя. Даже не се беше обръснал.

— Тук нямат румсървис. Предлагат само закуска.

— Какво?

— Няма румсървис. В хотела.

— Навсякъде има румсървис — заяви Пийт. — Що за хотел е това?

Нел не смееше да погледне Мариан.

— Ами, тук нямат. Защото... защо ти е да ядеш в стаята, след като си в Париж?

Той сви рамене и стана от дивана.

— Добре. Все едно.

И тогава тя забеляза краката му.

— Какво? — попита той, забелязал вторачения ѝ поглед.

— Не си се преобул. — Той се намръщи и тя продължи: — Дошъл си на романтичен уикенд в Париж. По джапанки.

Сега той звучеше подразнен:

— И какво, да не ми кажеш сега, че в някой лъскав френски ресторант няма да ми сервират, защото съм по джапанки?

Нел се мъчеше да откъсне поглед от краката му.

— Какво има, Нел? Господи. Не съм очаквал такова посрещане.

Тя се опита да се стегне. Пое си дълбоко въздух и се усмихна леко.

— Добре — каза тя, като се постара да звучи помирително. — Прав си. Хубаво е, че дойде. Да се качим горе.

Двамата тръгнаха през фоайето. Но изведнъж Нел спря, замислена. Пийт се извърна, вече сериозно ядосан.

— Има нещо обаче — подхвана тя. — Аз... искам само да знам как така дойде в края на краищата? Каза ми, че няма да успееш. Такова беше съобщението ти. Съвсем ясно го пишеше.

— Ами... Не ми се искаше да те оставя сама тук. Знаем колко се страхуваш от разни неща. Особено когато плановете се променят така.

— Но нямаше никакъв проблем да ме оставиш сама в петък вечерта. И снощи.

Той, изглежда, се смути.

— Да. Ами...

Последва дълго мълчание.

— Какво... ами?

Той почеса глава, усмихна се с най-чаровната си усмивка.

— Виж, трябва ли сега да обсъждаме това? Преди малко слязох от самолета. Да се качим горе, да се потъркаляме в леглото, после да

разгледаме някоя забележителност. Да? Хайде, бейби. Билетът струваше цяло състояние. Да се позабавляваме.

Нел се вторачи в него и протегнатата му ръка. Доста неохотно му подаде ключа за стаята, той се извърна и тръгна да се качва по дървените стъпала, метнал сака си през рамо.

— Мадмоазел.

Нел се извърна замаяно. Беше забравила, че рецепционистката е там.

— Ваш приятел ви остави съобщение.

— Фабиен? — Не можа да прикрие вълнението в гласа си.

— Не. Една жена. Докато бяхте навън. — Тя подаде сгънат лист с логото на хотела.

Пийт пристига. Сритахме му задника. Съжаляваме, нямахме представа. Надяваме се останалата част от уикенда да мине добре. Триш. ХХХ

Нел се вторачи в бележката, после погледна към стълбището и накрая отново се обърна към рецепционистката! Помисли за миг, докато слушаше ехото от стъпките на Пийт по стълбището, после бързо напъха листа със съобщението в джоба си.

— Мариан? Бихте ли ми казали къде мога да хвана такси? — попита тя.

— С удоволствие — отвърна жената.

Имаше четирийсет евро в джоба си и хвърли двайсетачка на шофьора, след което изскочи от колата, без да я е грижа за рестото.

Барът беше претъпкан — плътна маса от тела, бутилки и приглушени светлини. Тя си проправи път, като се озърташе да зърне познато лице, замаяна от миризмата на пот и парфюми. Масата, на която бяха седели, беше заета от хора, които не познаваше. Не го виждаше никъде.

Тя се качи горе, където беше по-тихо и хората седяха на диванчета и си приказваха, но не беше и там. С мъка си проправи път

надолу по стълбите и отиде до бара, където им бяха сервирали напитки.

— Извинете! — Наложил се да почака, докато барманът ѝ обърне внимание. — Ехо! Приятелят ми, който беше тук. Виждали ли сте го?

Барманът присви очи, после кимна, спомнил си нещо.

— Фабиен?

— Да. Да! — Разбира се, че всички го познаваха.

— Тръгна си.

Тя усети как надеждите ѝ рухнат. Беше го изпуснала. Край. Барманът се наведе напред и сипа питие за друг клиент.

— *Merde* — тихо пророни тя. Чувстваше се смазана от разочарованието.

Барманът се появи до нея с питие в ръка.

— Можете да пробвате в „Уайлдкет“. Дватамата с Емил обикновено се озовават там накрая.

— „Уайлдкет“? Къде е това?

— Улица „Жантизом де...“ — гласът му бе заглушен от избухналия наблизно смях и той се извърна и се наведе напред, за да чуе следващата поръчка.

Нел изтича на улицата. Спря някакво такси.

— Спешен случай! — каза тя.

Шофьорът, азиатец, погледна в огледалото си за обратно виждане и зачака.

— „Уайлдкет“ — каза тя. — Улица „Жантизом...“ и още нещо. Моля ви, кажете, че я знаете.

Той се извърна назад.

— Какво?

— „Уайлдкет“. Бар. Клуб. Уайлд. Кет.

Тя повиши глас. Той само поклати глава. Нел закри лицето си с ръце и се замисли. После смъкна прозореца и викна към двама младежи, които стояха на тротоара пред бара.

— Извинете! Знаете ли къде е „Уайлдкет“? Бар „Уайлдкет“?

Единият кимна, повдигна брадичка.

— Искаш да ни заведеш ли?

Тя огледа лицата им — подпийнали, весели, открити — и реши да рискува.

— Защо не, ако знаете къде е. Къде е?

— Ще ти покажем.

Двамата младежи скочиха в таксито, ухилени широко и дружелюбни. Тя отказа предложението на по-ниския да седне в скута му, прие ментов бонбон от другия. Седеше. Притисната между двамата и вдъхваше миризмата на алкохол и цигарен дим.

— Клубът си го бива. Знаеш ли го? — Младежът, който ѝ бе отговорил първи, се наведе и сграбчи весело ръката ѝ.

— Не — отвърна тя.

Докато младежът обясняваше на шофьора на таксито накъде да кара, тя се облегна назад в колата с непознати и зачака да види къде ще се озове.

11.

— Още едно питие. О, стига. Тъкмо става весело. — Емил Тупна Фабиен по рамото.

— Не съм в настроение.

— Тя си имала приятел. Случва се! Стига, не увесвай нос. Познаваш я само от два дни.

— Почти не я познаваш — добави и Рене.

Фабиен не каза нищо, само отпи от бирата си.

— Твърде сериозно го приемаш, знаеш ли? Но виж — това означава, че си преодолял Сандрин. Значи, е хубаво! Ти си хубав мъж...

— Много хубав — добави Рене.

Фабиен повдигна вежда.

— Какво? — протестира Емил. — Не мога ли да оценя мъжката красота? Фабиен! Приятелю! Ако бях жена, щях да ти се нахвърля! Щях да потъна в дълбоките води на Фабиен. Щях да драпам със зъби и нокти да те имам. Какво?

— Прекали — обади се Рене.

— Добре. Е, за щастие на жените съм с други предпочитания. Хайде! Да вървим да си намерим други жени! Сега поне имаме повече от едно име, което да избягваме.

— Благодаря, Емил, но ще си довърша бирата и си тръгвам. На работа съм утре. Знаеш.

Емил сви рамене, вдигна бутилката си, после се извърна към момичето, с което говореше.

Непременно щеше да се случи. Фабиен гледаше как Емил се смее на нещо с червенокосата. Той я харесваше отдавна, но не беше сигурен дали тя отвръща на чувствата му. Но Емил не беше нещастен. Той просто продължаваше към следващото завоевание като някакво кученце. *Хайде! Да се забавяваме!*

„Не бъди такъв моралист — укори се мислено Фабиен. — По-добре, отколкото да увеси нос като теб.“

Изпита лек страх пред онова, което следваше. Дългите вечери в апартамента. Работата върху книгата, за която вече не бе сигурен, че си струва. Разочарованието от това, че Нел просто бе изчезнала. Самообвиненията, задето си бе въобразил, че това може да се окаже нещо по-различно. Не можеше да я вини — той изобщо не я беше попитал дали си има приятел. Естествено, че момиче като нея ще си има приятел.

Усети как настроението му става още по-мрачно и разбра, че е време да се прибира. Не искаше да угнетява и останалите. Тупна Емил по рамото, кимна за довиждане на другите и смъкна шапката си още по-ниско над ушите.

Излезе навън, качи се на скутера и се зачуди дали изобщо трябва да шофира след всичкия алкохол, който бе изпил. Запали и пое по улицата.

Беше спрял на ъгъла, за да нагласи якето си, когато чу някакво издрънчаване. Погледна надолу и забеляза, че малкият катинар на Нел е изпаднал от джоба му. Вдигна го и се загледа в него, докато изтриваше мръсотията от месинга. Наблизо, до парапета, имаше кош за отпадъци и той се зачуди дали да не го хвърли. И точно тогава чу изсвирването.

Последва го ново изсвирване.

Обърна се. Емил стоеше на тротоара сред тълпа от хора. Сочеше към някого и махаше на Фабиен да се върне.

Фабиен разпозна леко наклонената ѝ глава, стойката на тялото ѝ, с леко повдигната пета на единия крак, проблясъка на зелената ѝ рокля до Емил. Остана на мястото си за миг. После по лицето му се разля широка усмивка, той обърна скутера и тръгна към нея.

— Е — каза Емил, докато двамата стояха вперили поглед един в друг. — Това значи ли, че няма да хапна патешко?

12.

Вървяха ръка за ръка по пустите улици, покрай галериите и огромните стари сгради. Беше четири без петнайсет сутринта. Краката я боляха от танците, ушите ѝ още бучаха, а тя имаше усещането, че никога не е била по-малко уморена в живота си.

Когато излязоха от „Уайлдкет“, залитаха леко, опиянени от нощта, бирата, текилата и живота въобще, но някак си през изминалия половин час тя бе изтрезняла.

— Нел, нямам представа накъде вървим.

Не я интересуваше. Можеше да върви така завинаги.

— Ами, не мога да се върна в хотела. Пийт може още да е там.

Той леко я побутна с лакът.

— Нали делеше стаята с американката. Може би той не е чак толкова лош.

— Предпочитам американката. Даже и с хъркането ѝ.

Беше му разказала цялата история. Отначало Фабиен определено искаше да набие Пийт. Тя осъзна, леко гузно, че идеята доста ѝ допада.

— Сега ми е малко мъчно за Пийт — подхвърли Фабиен. Дошъл е чак в Париж за теб, а ти хукваш нанякъде с любител на сиренето и жабешките бутчета.

Нел се ухили.

— Аз изобщо не го съжалявам. Не е ли ужасно от моя страна?

— Ти явно си много жестока жена.

Тя се сгуши до него.

— О. Ужасно.

Той я прегърна.

— Знаеш ли, Нел, сигурен съм, че вероятно ще откажеш, но искам да ти го кажа пак — можеш да дойдеш с мен. Ако искаш.

Тя внезапно чу гласа на майка си в главата си: „Ще идеш в дома на непознат мъж? В Париж?“

— Би било чудесно. Но няма да спя с теб. Имам предвид, мисля, че си страхотен, но...

Думите ѝ заглъхнаха в нощта.

— Но не ме познаваш. А и двамата сме на погрешното стъпало в твоята стълбица на разделите.

Пръстите ѝ стиснаха малкото листче с кода за вратата на хотела в джоба ѝ.

— Е, става ли? Да дойда с теб в апартамента ти?

— Това е твоят уикенд в Париж, Нел.

Каза ѝ, че апартаментът му е само на десетина минути пеш. Тя нямаше представа какво ще стане после. Беше адски вълнуващо.

Фабиен живееше на най-горния етаж в тясна и висока сграда, която гледаше към вътрешен двор. Стъпалата бяха облицовани със светъл камък и стълбището миришеше на старо дърво и препарат за полиране. Качиха се мълчаливо. Той я беше предупредил, че в останалите апартаменти живеят възрастни дами. Ако вдига шум след десет вечерта, на другата сутрин те идваха да чукат на вратата му и да се оплакват. Но той нямаше нищо против, както ѝ беше казал. Апартаментът му беше евтин, защото собственикът на имота бил твърде мързелив, за да го осъвремени. Сандрин изобщо не го харесвала, бе добавил той.

Когато стигнаха до най-горната площадка на стълбите, тя се стегна.

— Фабиен? — попита тя. — Нали нямаш книги за серийни убийци?

Той отвори вратата ѝ я покани да влезе. Нел спря на прага и се огледа.

Апартаментът на Фабиен представляваше едно голямо помещение с огромен прозорец, който гледаше към покривите насреща. Имаше бюро с купчини листи, а над него бе окачено старинно огледало. Подът беше от дърво. Вероятно е било боядисано преди време, но вече беше бледо и безцветно. В единия край имаше голямо легло, малко диванче до стената, а третата стена беше покрита със снимки, изрязани от списания.

— О — възкликна той, когато забеляза погледа ѝ. — Направих го като студент. Прекалено ме мързи, за да ги махна.

Всичко — бюрото, столовете, снимките, бе странно и интересно. Тя се разходи наоколо, загледа се в препарираната врана на една лавица, в откритата лампа, която висеше от тавана, в колекцията от камъчета до вратата на банята. Телевизорът беше малък и квадратен и изглеждаше поне на двайсет години. На полицата имаше шест чаши и купчина различни чинии.

Той потри глава.

— Още е пълен хаос. Не очаквах...

— Красиво е. Просто е... вълшебно.

— Вълшебно?

— Аз... харесва ми. Как подреждаш нещата. Всичко изглежда така, сякаш е част от някаква история.

Той примигна и я погледна. Струваше му се, че вижда дома си с нови очи.

— Извини ме за момент — каза той. — Трябва само... — Махна към банята.

Вероятно беше за добро. Чувстваше се безразсъдна, сякаш се бе превърнала в човек, когото не познава. Свали палтото, приглади леко роклята си и бавно прекоси стаята, докато не се озова пред прозореца. Покривите на Париж, тъмни и огрени от луната, бяха като обещание.

Погледна купчината листи с надраскани бележки върху напечатаните редове. Някои бяха мръсни, покрити с отпечатьци от нечии подметки. Взе един и се опита да намери познати думи върху него.

Когато той най-сетне излезе от банята, тя държеше четвъртата страница и ровеше из купчината за липсващата пета.

— Преведи ми го — помоли тя.

— Не. Не струва. Не искам да го чета...

— Само тези страници. Моля те. За да мога после да кажа: „Когато бях в Париж, истински писател ми чете своята творба“. Като част от моето приключение в Париж.

Той я погледна, сякаш не можеше да ѝ откаже нищо. Тя направи умолителна физиономия.

— Не съм го показвал на никого.

Тя потупа диванчето до себе си.

— Може би е време.

Фабиен отиде до прозореца и го отвори.

— Хайде тогава. Твоето парижко приключение се нуждае от парижки покрив.

— Искаш да седна на покрива! — Нел надникна навън, но той вече прекрачваше перваза. — Добре!

Нел и Фабиен седяха на перваза. Полуизпита бутилка вино стоеше до тях. Той ѝ четеше, като гласът му пресекваше, докато превеждаше на английски. Главата ѝ беше облежната на рамото му.

— „Защото той вече знаеше, че това е нещото, което ще ги раздели. И че дълбоко в себе си тя го е знаела от самото начало, като човек, който упорито не обръща внимание на растящия плевел, докато не му закрие слънцето.“

— Не можеш да спреш — каза Нел, когато той спря.

— Другите страници липсват. Както и да е, вече ти казах, че не струва.

— Но ти не можеш да спреш. Трябва да си спомниш какво си написал, всички промени, които си направил, и да го изпратиш на издател. Много е хубаво. Трябва да станеш писател. Е, ти вече си писател. Просто още нямаш издадена книга.

Той поклати глава.

— Истина е. Това е... хубаво. Мисля, че... само как пишеш за жената. За това какво чувства, как вижда нещата. Видях себе си в нея. Тя е...

Фабиен я погледна изненадан. И сякаш без да знае какво прави, тя се наведе напред, обхвана лицето му с длани и го целуна. Беше в Париж, в апартамента на мъж, когото не познаваше, но никога в живота си не бе правила нещо, което да ѝ се струва по-малко рисковано. Ръцете му я прегърнаха и тя усети как я притегля към себе си.

— Ти си... *прекрасна*, Нел.

— И всичко, което казваш, звучи по-добре, защото е на френски. Може би ще започна да говоря с фалшив френски акцент до края на живота си.

Той наля по чаша вино и на двамата и останаха да седят там, загледани един в друг, усмихнати широко. Разговаряха за работата си и за родителите си, коленете им се докосваха, облягаха се един на друг.

Той ѝ довери, че тази вечер го е освободила от Сандрин. Тя му разказа за Пийт и се разсмя, когато си представи как той стига до стаята и се обръща, за да види, че нея я няма. Дватама си представиха как американката се появява сега в стаята, докато Пийт е там, и продължиха да се смеят.

— Знаеш ли... когато Сандрин ме напусна, мислех, че съм обречен. Снощи, докато танцувахме, осъзнах, че просто съм бил объркан. Погрешно съм приел чувството за нещастие.

Нел сплете пръсти с неговите.

— Е добре, когато Пийт не се появи този уикенд, ми се искаше да умра. Мислех си, че всички ще ми се подиграват до края на дните ми. Нел, момичето, което беше зарязано в Града на светлината.

— А сега? — тихо попита Фабиен.

— Чувствам се... — отвърна Нел, докато проследяваше с пръст линиите по дланта му, — ... влюбена в цял един град.

В един момент той ѝ помогна да влезе обратно през прозореца. Тя отиде до банята и се загледа в отражението си в огледалото. Кожата ѝ сивееше от умора. Косата ѝ бе ужасно рошава, гримът ѝ отдавна се бе изтрил. И въпреки това сияеше — изглеждаше радостна и пълна с енергия.

Когато излезе, забеляза, че той чете бележника ѝ. Чантата ѝ беше на пода.

Спря на място.

— Какво правиш?

— Какво е това? — Той показва списъка ѝ.

„Причини да остана в стаята си тази вечер“.

— Аз съм сериен убиец? Може да поискам да правя секс с теб?

Той се смееше, но беше и леко шокиран.

— О, боже. Не исках да го виждаш.

Цялата се бе изчервила.

— Изпадна от чантата ти. Исках само да го прибера. „Ще трябва да се преструвам на импулсивна.“ — Той я погледна изненадан.

Тя се засрами ужасно.

— Виж. Аз не съм такава, за каквато ме мислиш. Или поне не бях. Не съм импулсивна. За малко изобщо да не изляза тази вечер, защото дори мисълта за шофьори на таксите ме плаши. Оставих те да си мислиш, че съм различен човек. Аз... съжалявам.

Той прегледа списъка, после отново вдигна очи. Беше готов да се разсмее.

— Кой казва, че си различна?

Тя чакаше.

— Някоя друга ли танцуваше върху онзи бар? Или ме издирваше из Париж в такси с непознати мъже? Или остави приятеля си в хотелската стая, без дори да му каже, че си тръгва?

— Бивш приятел — поправи го Нел.

Той протегна ръка и тя я пое. Остави се да я притегли към себе се. Седна върху коленете му и се вгледа в красивото му, добро лице.

— Мисля, че ти си точно тази жена, Нел от Англия. Ти си тази, която искаш да бъдеш.

Навън просветляваше. Целунаха се отново, може би продължаваше вечно, вече не бе сигурна колко дълго. Реши, че все още е доста пияна, в крайна сметка. Седеше и устните ѝ почти докосваха неговите, докато галеше с върховете на пръстите си лицето му.

— Това е най-хубавата нощ в живота ми — тихо каза тя. — Чувствам се така... сякаш едва сега се събуждам.

— Аз също.

Отново се целунаха.

— Но мисля, че трябва да спрем — каза той. — Опитвам се да бъда джентълмен и да не забравям какво ми каза. И не искам да си мислиш, че съм сериен убиец или секс маниак. Нито пък...

Нел сплете пръсти с неговите.

— Твърде късно е — каза тя и го издърпа от дивана.

13.

Още преди да отвори очи напълно, Фабиен знаеше, че нещо е различно. Нещо се бе променило, вече не усещаше онова огромно бреме, което го бе притискало всеки ден от момента на събуждането. Примигна, устата му бе пресъхнала, надигна се на лакът. Нищо в стаята не изглеждаше различно, но определено имаше махмурлук. Опита се да проясни съзнанието си и тогава чу звука на течаща вода под душа.

Предишната нощ бавно се върна в съзнанието му.

Отпусна се обратно на възглавницата за минута и остави събитията да се подредят в главата му. Спомни си момичето, танцуващо на бара, дългата разходка из Париж, утрото в прегръдките ѝ. Спомни си смеха, бележника със списъци, сладката ѝ усмивка, кракът ѝ върху неговия.

Надигна се от леглото, навлече джинси и първия попаднал му пуловер. Отиде до машината за кафе и я напълни с вода, после изтича надолу по стълбите до пекарната, за да купи кроасани. Когато се върна, отвори вратата тъкмо когато Нел излизаше от банята, облечена в зелената рокля от предната вечер и с мокра коса, падаща по раменете ѝ. За момент останаха неподвижни.

— Добро утро — каза той.

— Бонжур — отвърна тя.

Тя явно го наблюдаваше как ще реагира. Когато той се усмихна, му отвърна със също толкова широка усмивка.

— Трябва да се върна в хотела и да си хвана влака. Вече е... доста късно.

Той погледна часовника си.

— Така е. Аз съм на работа. Имаш ли време за кафе? Нося кроасани. Не може да си тръгнеш от Париж без кафе и кроасан.

— Имам малко време, ако и ти имаш.

Държаха се малко сковано един с друг, разбирателството им от предната нощ бе избледняло. Седнаха отново на леглото, върху

покривката, и двамата облечени, достатъчно близо един до друг, като приятели, но без намек за нещо повече. Тя отпи глътка кафе и затвори очи.

— О, страхотно е — каза тя.

— Мисля, че всичко има страхотен вкус тази сутрин — каза той и двамата се спогледаха. Той ядеше бързо, беше по-гладен, отколкото се бе усещал седмици наред, докато не забеляза, че е изял по-голямата част, и спря, за да ѝ предложи на нея кроасан, който тя отказа. Навън се носеше камбанен звън от църквата и лай на дребно кученце.

— Мислех си — започна той, докато още дъвчеше. — Хрумна ми идея за нова история. Разказва се за момиче, което прави списъци за всичко.

— О, не бих написала подобно нещо — каза тя и го погледна иронично. — Кой би повярвал в това?

— Историята си я бива. Тя е страхотен човек. Но е може би, прекалено предпазлива. Трябва да претегли внимателно всичко...

— „За“ и „против“. Предимства и недостатъци.

— „За“ и „против“. Харесва ми този израз.

— И какво се случва с нея?

— Още не знам. Нещо я изважда от релсите.

— *Буф!* — възкликна тя.

Той се ухили, облиза трохите от пръстите си.

— Да. *Буф!*

— Ще трябва да я направиш много красива.

— Няма нужда да я разкрасявам. Тя е красива.

— И невероятно сексапилна.

— Само да я видиш как танцува върху бара, и ще разбереш.

Протегна ръка и ѝ подаде парче кроасан в устата, а след това се целунаха. После продължиха с целувките. И внезапно кроасаните, работата и влакът бяха напълно забравени.

Фабиен спря пред хотела на уличката зад „Риволи“. Улиците бяха изненадващо пусати. Неколцина туристи се разхождаха и правеха снимки на фасадите. Той закъсняваше за работа, но в ресторанта имаше малко клиенти в понеделник сутрин, само редовни посетители, които идваха да поседят с кучето си или с вестника, или пък туристи,

които си убиваха времето, докато дойде часът им за заминаване. Но после се пълнеше с хора, а към четири часа вече нямаше свободни места.

Седналата зад него Нел свали ръце от кръста му. Слезе от седалката и застана до скутера. Свали каската и му я подаде, после разроши косата си, която бе залепнала за главата ѝ под каската, и сега стоеше загърната в палтото си и с омачканата зелена рокля.

Изглеждаше уморена и рошава и му се прииска да я прегърне здраво.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам до гарата? Ще се справиш ли дотам? Помниш ли какво ти казах за метростанцията?

— Вече закъсняваш за работа. Ще намеря метрото.

Двамата се вторачиха един в друг. Тя пристъпи от крак на крак, чантичката ѝ се люшна отпред. Фабиен вече не знаеше какво иска да каже. Свали каската си и потърка глава.

— Ами... — подхвана тя.

Той чакаше.

— Най-добре да ида да си взема куфара. Още е горе. — Мачкаше в ръце дръжката на чантата си.

— Ще се справиш ли? С този Пийт? Не искаш ли да се кача с теб?

— О, мога да се оправя с него. — Тя смръщи нос, сякаш Пийт изобщо не беше важен. Фабиен искаше да я целуне.

И не можа да се сдържи.

— Е... Нел от Англия. Ще... се чуем ли пак?

— Не знам, Фабиен от Париж. Всъщност не знаем нищо един за друг. Може да нямаме нищо общо помежду си. И живеем в различни страни.

— Вярно е.

— От друга страна, имяхме две идеални ноци в Париж. Би било жалко да ги съсипем.

— Това също е вярно.

— Ти си зает човек. Имаш работа и цяла книга за писане. И наистина трябва да я напишеш. Много бързо. Нямам търпение да разбера какво се случва с онова момиче.

Нещо бе станало с лицето ѝ, имаше някаква деликатна промяна. Изглеждаше спокойна, щастлива, уверена. Той се запита как е

възможно да се случи само за четирийсет и осем часа. Щеше му се да знае какво да ѝ каже. Ритна леко бордюра, като се питаше как човек, който се гордее, че има дар слово, сега не може да намери и една дума. Тя погледна през рамо към хотела.

— О! — Тя бръкна в чантата и извади бележника си, след което му го подаде. — Ето. Материал за книгата ти. Мисля, че вече не ми трябва.

Той го огледа, после внимателно го пъхна под якето си. Тя се наведе и отново го целуна, докосвайки го с длан по бузата.

— Довиждане, Фабиен — каза тя и отстъпи назад.

— Довиждане, Нел.

Двамата се гледаха, застанали на пустия тротоар, докато накрая, след като повече не можеха да издържат, той сложи каската си. С рев на скутера и махване на ръка той потегли към улица „Риволи“.

14.

Нел още се усмихваше, когато влезе в хотела. Рецепционистката беше зад полираното си бюро. Нел се зачуди дали жената има свой дом, или просто спи тук, права зад бюрото си, като жирафите. Помисли си, че би трябвало да се смути, задето се появява с роклята си от предната вечер, но откри, че не може да престане да се усмихва.

— Добро утро, мадмоазел.

— Добро утро.

— Предполагам, че сте имали приятна вечер?

— О, да — потвърди тя. — Благодаря. Париж е... толкова повече, отколкото някога съм си представяла.

Жената кимна леко и се усмихна заговорнически на Нел.

— Много се радвам да го чуя.

Нел си пое дълбоко въздух и обърна поглед към стълбите. Това беше моментът, от който се страхуваше. Колкото и смело да се държеше пред Фабиен, тя съвсем не изгаряше от желание да се изправи пред обвиненията на Пийт или гнева му. Тайничко се чудеше дали не е направил нещо ужасно с куфара ѝ. Не приличаше на човек, който би направил подобно нещо, но никога не се знаеше. Стоеше и събираше смелост да се качи до стая четирийсет и втора.

— Да ви помогна ли с нещо, мадмоазел?

Тя извърна глава и се усмихна.

— О. Не. Аз... хм, трябва просто да се кача и да поговоря с приятеля си. Той може... да е малко сърдит, след като не го включих в плановете си за вечерта.

— Тогава съжалявам, че трябва да ви го кажа, но той не е тук.

— Не?

— Правило на хотела. След като излязохте, осъзнах, че не можем да оставим човек, който не е резервирал стаята, да я използва. А стаята е на ваше име. Затова Луи го помоли да си тръгне.

— Луи?

Тя кимна към портиера, който бе с размерите на трикрилен гардероб. Мъжът тъкмо буташе количка, натоварена с куфари. Когато чу името си, той кимна за поздрав.

— Значи, моят приятел не е нощувал в стаята?

— Не. Насочихме го към младежко общежитие близо до Бастилията. Опасявам се, че не беше особено доволен.

— О! — Нел закри уста с ръка. Мъчеше се да потисне смеха си.

— Извинявам се, мадмоазел, ако това ви причинява някакво неудобство. Но той не беше включен в резервацията, а и не пристигна заедно с вас, затова, след като си тръгнахте... Беше въпрос на сигурност. — Нел забеляза, че устните на рецепционистката също леко потрепваха. — Правило на хотела.

— Правило на хотела. Разбира се. Много е важно да се спазват правилата на хотела — каза Нел. — Добре. Хм. Благодаря ви много.

— Ключът ви. — Подаде ѝ го жената.

— Благодаря.

— Надявам се, че престоят ви тук е бил приятен.

— О, много. — Нел стоеше пред жената и се бореше с желанието си да я прегърне. — Много ви благодаря. Ще го запомня... завинаги.

— Много се радвам да го чуя, мадмоазел — заяви рецепционистката и най-сетне се върна към книжата на бюрото си.

Нел се качваше бавно по стъпалата. Тъкмо си беше включила телефона и съобщенията се появяваха с лек звън, едно след друго, като в последните имаше много главни букви и удивителни знаци. Повечето прегледа само набързо и ги изтри. Нямахме смисъл да си разваля доброто настроение.

Но последното бе от десет сутринта, от Магда.

Добре ли си? Всички отчаяно чакаме новини. Пийт изпратил на Триш много странно съобщение снощи и вече не знаем какво става.

Нел спря пред вратата на стая четирийсет и втора с ключ в ръка, заслушана в камбаните, които огласяха Париж, и гласовете на французите, които си говореха във фойето на хотела. Вдъхна аромата на препаратите за полиране, на кафе и миризмата на собствените ѝ, леко

замърсени вече дрехи. Остана така за момент и си припомни всичко, след което върху лицето ѝ грейна усмивка. Изпрати съобщение:

Прекарах най-страхотния уикенд за всички времена.

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Лилиан беше с новия си малиновочервен клин, който беше втори сред фаворитите ѝ. Вървеше по алеята като леко, пухкаво фламинго, с широка усмивка на лицето. Вече Имаше цял гардероб с нови спортни екипи, откакто бе започнала да посещава фитнеса на ъгъла, близо до новата къща. Нел я взимаше на път за работа и я водеше там три пъти седмично — веднъж за аква аеробика, веднъж за йога и веднъж за бокс.

Тя стигна до колата на Нел и вдигна ръка, в която стискаше пластмасова бутилка.

— Извинявай, забравих си бутилката. Знаеш ли, че днес се занимавахме с кикбокс?

— Браво! — възкликна Нел, която още се опитваше да свикне с тази нова версия на майка си.

— Кой да предположи, че ще ме бива да удрям разни неща? — продължаваше Лилиан, докато закопчаваше колана на седалката си. — Лука каза, че ако стана още по-добра, ще ме прехвърли в групата по тайбокс. Там се бият сериозно. — Обърна се и погледна дъщеря си. — Кажй сега. Направи ли резервация за пътуването до Париж?

— Не. Хей, казах ли ти, че ме извикаха на интервю за онова повишение? — Нел излезе с колата на главния път. — Стискай ми палци. — Тя започна да изрежда предимствата на новата работа, но Лилиан не я слушаше.

— Не разбирам защо просто не се върнеш там — мърмореше майка ѝ и поклащаше глава. — Човек има един живот.

— Казва го жената, която получаваше сърцебиене само като изляза с колелото до пощата.

Лилиан свали сенника над седалката си и стисна устни, загледана в отражението си в малкото огледалце.

— Миличка, има голяма разлика между това да искаш някой да е в безопасност и това той да не прави нищо.

Нел даде мигач и зави наляво.

— Е, аз правя куп неща. Освен това смятам, че понякога е хубаво просто да си спомняш нещо, както е било. Три прекрасни дни в Париж. Три идеални, романтични дни. Да се върна там би било...

— Е, така няма да се уредиш със секс.

Нел натисна спирачки. Извърна глава и зяпна майка си.

— Какво? — възкликна Лилиан. — Вашето поколение не е измислило секса, да знаеш. Ти си млада! Нищо не ти виси! Още можеш да носиш миниатюрно бельо! А и господин французинът звучеше просто прекрасно. По-добре от онзи непрокопсаник, Пийт Уелш, във всеки случай. — Тя се замисли за миг. — Имай предвид, че и един от смахнатите серийни убийци на Черил беше по-добър от Пийт Уелш. Виж, предизвикваш задръстване. Трябва да продължим.

Когато стигнаха до фитнеса, Нел спря на паркинга близо до вратата и изчака майка ѝ да си вземе сака от колата.

— Ще ти звънна довечера — каза Нел.

— Помисли върху думите ми.

Лилиан слезе от колата. Надникна обратно през отворената врата, а изражението ѝ бе едновременно нежно и сериозно.

— Нел, ще ти кажа нещо. След като баща ти загина, знам, че изпаднах в нещо като дълбок зимен сън. Аз просто... не знам, заседнах на място... и преди да се усетя, това се превърна в навик. Когато се върна от Париж преди всичките тези месеци, ти беше толкова различна, сияеща и жива, че си казах: „Господи. Човек има един живот. Само един шанс!“. Затова не бъди като мен, скъпа. Не пропилявай десет години от живота си в тревоги какво може да се случи. Никой от нас не може да си позволи да губи време...

Очите на Нел неочаквано се изпълниха със сълзи и тогава Лилиан добави:

— Освен това, яйчниците ти няма да останат използвани завинаги. Също като онези праскови, които си купуваш в супермаркета и които уж трябвало да узреят вкъщи. Гледаш ги такива твърди, а съвсем скоро се оказват сбръчкани и стават само за боклука. Не е зле да вземеш предвид и този фактор, докато обмисляш...

— Тръгвам вече, мамо — каза Нел.

— Помисли си, миличка! — подвикна Лилиан и затвори вратата.
— Обичам те!

Всеки вторник Нел се срещаше с момичетата за обяд в парка. Малко бе прохладно, като се имаше предвид, че бе началото на май, но те обичаха да седат на някоя от масите в парка и да насърчават настъпващата пролет, като хапват сандвичите си навън.

— Ще ходим ли в „Тексас грил“ довечера? — попита Магда. Беше с махмурлук и бе избутала настрани сандвича си с яйце, а сега оглеждаше замислено един мускулест тренъор на кучета.

— Не знам — обади се Нел. — Мислех си дали да не направим нещо друго.

— Но нали е вторник — каза Магда.

— Е и? Знаете ли, че има безплатен концерт в общинския център?

— Концерт?

— Някакъв оркестър от Австрия. Свирят безплатно. Можем първо да идем там, а после да пийнем бира, нали? Би било хубаво да направим нещо по-различно. Да разширим хоризонта си малко!

Магда и Сю се спогледаха.

— Хм... добре — съгласи се Магда и вдигна яка.

— Но във вторник предлагат две порции ребърца на цената на една в „Тексас грил“ — обади се Сю.

— Ооо. И правят онзи страхотен сос за барбекю — допълни Триш.

— Гадост — изпухтя Магда, като хвърли поглед през рамо, за да види дали опашката пред кафе-павилиона е намаляла малко. — Тогава да идем на концерт друг път.

Същия следобед стоеше до копирната машина и приготвяше копия на материалите за презентацията по-късно, когато край нея мина шефът ѝ. Забави крачка и леко наклони глава към нея.

— Не мога да кажа нищо официално засега, Нел. Но би трябвало да сме готови да обявим нещо до петък. — Той потупа носа си. — Всяка организация има нужда от баланс и всички сме съгласни, че ти ще бъдеш онзи надежден кадър, който ни е нужен, за да компенсираме някои... по-непредвидими елементи във фирмата, нали така?

— Благодаря ви, сър — каза Нел.

— Това е голяма отговорност — напомни той, изправяйки се. — Предполагам, че ще ти е нужно време да претеглиш всички „за“ и „против“.

Тези думи я удариха като гръм. Нел се вторачи в него. Той ѝ протегна ръка и след като тя я пое и стисна, той се извърна и се отдалечи.

Нел стоеше, в главата ѝ бучеше и тя стискаше вяло разпечатките си.

След минути се озова до бюрото си. Погледна през рамо леко гузно, после отвори браузъра на компютъра си и написа: „Разходки с лодка в Париж“. Прегледа набързо намерените резултати, докато намери онзи, който търсеше: „Разходка с лодка «Розата на Париж»“. Наведе се към екрана, кликна върху връзката и се загледа в образите, които се появиха пред нея. „Превърнете вашето пътуване до Града на светлината в символ на вашата любов. Насладете се на интимна разходка за двама по най-романтичната река на света. Ние предлагаме пикник с първокласна храна и шампанско, както и нашите познания за най-красивите забележителности на Париж — вие просто елате двама!“, гласеше текстът върху изчистен черно-бял фон. Снимката към текста беше на Фабиен, прегърнал през рамо усмихнатия си баща. Нел се усмихна и впери замечтан поглед за миг. „Резервирайте сега за септември! Резервациите са строго ограничени заради големия интерес.“

Тя подскочи, когато секретарката на господин Нилсън се появи зад нея.

— Готови са за теб, Нел — каза тя. — Това изглежда приятно. Почивка ли планираш?

Нел стоеше пред презентацията си на „Пауърпойнт“ и приключваше лекцията си. Пред нея седяха двайсет и двама завършващи студенти, повечето я гледаха внимателно и само понякога си поглеждаха телефоните.

— И така, да обобщим — продължи тя, стиснала длани, оценката на риска играе съществена роля и помага на фирмите да разберат и управляват риска, за да бъдат избегнати проблемите и да бъдат

използвани възможностите... Благодаря ви за отделеното време. И приятна обиколка на фабриката!

С дежурна усмивка на лице, тя стана и понечи да излезе. Но имаше нещо в изпълнените им с очакване погледи, в свежите им лица, в това как тя бе изнесла същата лекция, която изнасяше веднъж месечно през изминалите четири години и половина. Тя вдигна показалец.

— Всъщност искам да перифразирам това. Разбира се, пожелавам ви приятна обиколка на фабриката, ако това ви е интересно. Но знаете ли, вие сте млади. Трябва да помислите много сериозно дали това е пътят, който искате да поемете. Има много алтернативи. Наистина, толкова много. Сериозно ли искате да се катерите по корпоративната стълбица на... колко, на двайсет и една, двайсет и две? Да идвате тук точно в осем и трийсет всяка сутрин и да си оставяте сакото на стола, когато изтичате навън за кафе, и да ядете все едни и същи сандвичи всеки ден? Шунка с ръжен хляб! С крема сирене! След като дори не харесвате крема сирене? Не трябва ли да танцувате по баровете и да носите неподходящи обувки на ново място, и да опитвате нова храна, която ви плаши? — Тя огледа залата. — Кой от вас някога е танцувал върху бар?

Две глави се обърнаха колебливо. Две ръце се вдигнаха.

— Браво! — аплодира ги Нел. — Затова помислете — наистина ли искате да прекарате най-хубавите си години в това да отбелязвате точки в куп одобрени от качествения контрол карти? Сериозно?

Тя се взря в слисаните им лица. После се обърна и забеляза господин Нилсън, чиято уста бе леко отворена, и се съвзе.

— Ако искате, чудесно! Попълнете формуляра ни за кандидатстване за работа на излизане! И... хм... не забравяйте да си сложите предпазна каска!

Нел хукна навън от стаята, докато мислите ѝ препускаха лудо. До нейната кабинка стояха двама колеги. Замълчаха, когато тя се приближи.

— Чух, че си получила повишението, Нел. Поздравления.

— Така е — потвърди Нел, докато събираше нещата си от бюрото. — Но няма да го приема.

— Защо? — попита Роб. — Защото няма „Здраве и безопасност“ в титлата ли?

— Не. Имам нужда да го премисля внимателно.

Двамата мъже се засмяха, сякаш това бе най-смешното нещо, което бяха чували някога. Нел стоеше и ги чакаше да спрат.

— Всъщност — каза тя — реших да избягам в Париж и да правя див секс със случаен сервитър, когото срещна там. Като последния път, когато ходих. Приятен ден, господа!

Тя им се усмихна мило, вдигна кутията с вещите си пред гърдите и направо хукна към изхода, подпряла телефона си с брадичка.

— Мамо? — обади се тя. — Чакам те да дойдеш в туристическото бюро, когато получиш това съобщение. Онова, което е срещу работата ми.

Клеман и Фабиен свалиха кошницата от багажника на скутера и я занесоха до лодката, където я поставиха внимателно в предната част.

Беше ясен, свеж ден, слънцето се отразяваше във водата, сякаш се извиняваше за отсъствието си през дългите зимни месеци.

— Ти взе ли розите? — попита баща си Фабиен.

— Взех ги — отвърна Клеман, докато проверяваше спасителните жилетки. — Но не знам дали трябва да слагаме рози днес.

— Защо? О, тези сандвичи ухаят невероятно. Отлична работа, татко.

— Емил ги пригответи. И мисля, че днес е ден на лесбийките. Мислех си, дали пък розите не са твърде традиционни. Може би ще искат нещо... по-съвременно.

— Лесбийски рози? — каза Фабиен и се наведе рязко, когато баща му замахна към него с една от спасителните жилетки.

— Шегувай се колкото си искаш, Фабиен — заяви Клеман. — Детайлите са важни.

— Това е разходка с „Розата на Париж“, татко. Върви с рози. Добре. Тръгвам. Ще се видим в четири. Надявам се да мине добре!

Докато синът му се качваше на скутера си, Клеман го гледаше замислен.

— Лесбийски рози — мърмореше под нос той. — Откъде да намеря лесбийски рози?

Нел и майка ѝ вървяха към малкия павилион, където бе завързана „Розата на Париж“. Нел гледаше в телефона си, а после вдигна очи и се усмихна.

— Ето я! Не е ли прекрасна?

— О! — възкликна Лилиан. — Наистина е сладка. Докато слизаха към кея, Клеман се приближи към тях с протегнатата ръка.

— Дами? Добър ден. Казвам се Клеман Тибо. Позволете ми да ви приветствам на борда на нашата лодка. Надявам се престоят ви в Париж досега да е бил приятен? — Той помогна на Лилиан да се качи на борда, после протегна ръка на Нел, която се взираше в павилиона. — Днес ще ви покажем най-красивите гледки на Париж. Слънцето грее и вие ще се влюбите в нашия град и повече няма да искате да се приберете у дома. Мога ли да ви предложа чаша шампанско?

Нел потръпна заради майка си, която беше пила до четири сутринта с Луи портиера, но Лилиан прие с благодарност.

— О, благодаря. Вече го обожавам!

Нел се озърна наоколо. Тя остана права дори и когато майка ѝ прие чашата, като през цялото време оглеждаше хората край кея, търсейки познато лице.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадмоазел? — попита Клеман, който застана до нея.

— О. Не — отвърна Нел. — Аз само... На вашия уебсайт... бяхте двама... двама?

— О. Имате предвид сина ми. Той не е на работа днес. Но мога да ви уверя, че имам дългогодишен опит в показването на най-красивите забележителности на Париж. Няма да бъдете разочаровани. Ето...

Нел се опита да се усмихне, когато ѝ подаде чашата. После той се наведе и с пресилена любезност подаде на Лилиан една роза. Тя я взе, подуши я, възкликна колко с красива.

— Харесвате ли рози? — попита Клеман.

— Разбира се! — възкликна Лилиан. — Кой не ги харесва?

— О... човек никога не знае. Но това е хубаво. Ако и двете сте се настанили удобно, да потегляме.

Нел и майка ѝ слушаха разказите на Клеман, докато той им показваше забележителностите край Сена, говореше им за менюто, което бе приготвил, коментираше необичайната неподвижност на водата. Лилиан изпи още две чаши шампанско набързо и доста се развесели. Нел си даваше вид, че слуша, но вниманието ѝ често се отклоняваше към брега, сякаш така можеше да накара лицето му да се появи в тълпата. Лилиан се наведе към нея.

— Можеш да идеш до онова кафене. Сигурно е там.

— Може би — отвърна Нел и се загледа в ръцете си.

— Може би? Не бива да се отказваш сега.

Нел отпи глътка от чашата си.

— Той изобщо не ме потърси, мамо. Вероятно вече си има друга приятелка. Или пък се е събрал отново с бившата.

— Тогава просто ще му кажеш здрасти и колко ти е било приятно да го видиш пак, а после ще си намериш друг секси сервитьор, с когото да се позабавляваш. — Лилиан се разсмя на шокираното изражение на дъщеря си. — О, стига. Това е Париж, скъпа. Нищо не се брой, ако си на повече от сто мили от дома. Ооо! Това шампанско направо ми завъртя главата.

Половин час по-късно майка ѝ леко похъркваше, облегната на рамото на Нел. Тя се взираше замечтано в реката, докато лодката на Клеман се носеше леко покрай „Нотр Дам“.

— А през хиляда деветстотин тридесет и първа година една жена се застреляла пред олтара на катедралата с пистолета на любимия си...

— Той се обърна. — Приятелката ви добре ли е?

— О, мама просто е изтощена от твърде многото вълнения. Още се приспособява към живота на бързи обороти.

— Майка ви?

— Да. Обещах ѝ да я доведа на тази лодка. Дълга история.

Клеман наклони глава.

— Мадмоазел, цял съм слух.

Нел се поколеба, чудейки се колко да му каже. Всичко вече ѝ изглеждаше малко нелепо — дългият уикенд, трайното ѝ увлечение, това, че по сто пъти на ден се налагаше да се удържа да не прати имейл на уебсайта им само за да види дали може да поговори с него отново.

Онези три дни бяха като някакъв вълшебен сън в главата ѝ, сякаш си ги бе измислила.

— Ами — започна тя, понеже Клеман явно очакваше да му разкаже, — дойдох тук преди шест месеца. Бях в същата тази лодка. И някак си се влюбих в... О, звучи глупаво, като го казвам на глас. Но беше един от онези уикенди, които... просто те променят.

Клеман се бе вторачил в нея. Тя се зачуди дали изглежда толкова глупаво, колкото се чувстваше.

— Как казахте, че е името ви, мадмоазел?

— Нел.

— Разбира се. Нел, ще... ще ме извините ли за момент, моля?

Тя седна на пейката, а Клеман се отправи към предната част на лодката и извади телефона от джоба си. Нел се почувства доста глупаво, че изобщо му бе казала нещо. Обърна се към майка си, която още похъркваше, с отворена уста, облегната на възглавницата на пейката, и леко я разтърси. Никаква реакция.

— Мамо? Мамо? Време е да ставаш. Стигнахме до края.

— Краят ли? — обади се Клеман, който се бе появил до нея. — Кой казва, че сме близо до края? Ще направим още една обиколка!

— Но на уебсайта ви пише...

— Пише, че сте в Париж! А денят е твърде хубав, за да обикаляте улиците. Показах ли ви *Пон Ньоф*? Мисля, че трябва да го видите отблизо.

В малкото кафене на улица „Бастид“ Фабиен тъкмо свършваше смяната си, развърза престилката и я окачи на стената, когато телефонът му звънна. Той го погледна, после поклати глава.

— Наистина ли ще изключиш телефона си през целия уикенд? — попита Емил, който си сменяше тениската.

— Само така ще свърша това проклето нещо. Редакторът ми иска новия вариант до понеделник.

Емил се напъха в чистата тениска и се ухили на жената, която бе спряла отвън пред витрината на ресторанта, временно парализирана от шока при вида на голото му тяло. Тя също му се усмихна, поклати глава и продължи по пътя си.

— И след като го предадеш в понеделник, двамата отиваме в „Льо Сюд“, нали?

— Да! Нямам търпение да престана да се взирам в онзи компютърен екран.

Телефонът в джоба на Фабиен отново звънна.

— Няма ли да провериш съобщенията си?

— Баща ми е. Вманиачава се в детайлите. Какви цветя предпочитат хомосексуалните и други такива дивотии.

Емил го тупна по рамото.

— Добре, приятелю. Късмет. Ще се видим от другата страна! — Двамата се прегърнаха сърдечно, а после Емил се дръпна леко и го изгледа.

— Хей. Глупак такъв. Гордея се с теб! Най-добрият ми приятел ще публикува книга!

Фабиен го изпрати с поглед, а после телефонът му отново звънна кратко. Той въздъхна и реши да не му обръща внимание, но последва ново съобщение, после пак и пак. Той взе телефона, раздразнен, и се вторачи в екрана му. После хукна навън към скутера си и скочи отгоре му.

Клеман говореше толкова бързо, че с неговия ясно изразен френски акцент Нел едва разбираше какво казва. Беше объркана и, честно казано, леко притеснена. Бяха направили вече две обиколки, а той не даваше признаци, че се кани да спре на кея. До нея Лилиан продължаваше да дреме кротко.

— И сега стигаме до *Пон дез Ар*. Виждате, че много от катинарите са премахнати. Това е в резултат на...

— Мосю Тибо? — Нел се наведе напред и леко повиши глас, за да надвика ръмженето на двигателя. — Много мило от ваша страна, но вече ни разказахте тази история първия път.

— А казах ли ви имената на замесените градски управници? Това е много важна част от историята.

Имаше странно изражение, направо маниакално. За първи път Нел наистина се притесни.

— Вижте, трябва да заведе майка си обратно в хотела. Нуждае се от малко кафе.

Клеман отново дойде до тях.

— Аз имам кафе! Искате ли още малко торта? Нека ви предложи още едно парче. Нали знаете, че в Париж са най-добрите сладкари на света...

Тя се зачуди дали на борда няма някакъв спасителен сал, който може да използва, но в този миг въздухът бе разцепен от рязко изсвирване. Нел вдигна очи и го видя — невероятно, но на моста стоеше Фабиен.

— О, слава богу — измърмори възрастният човек тихо и поседна.

— Нел? — провикна се Фабиен. Той размаха ръка високо.

— Фабиен? — Тя вдигна ръка към челото си.

Докато Клеман насочваше „Розата на Париж“ към алеята, Фабиен изтича по моста. Дългите му крака го носеха уверено и бързо. Той прескочи парапета, приземи се с лекота и докато лодката още не бе спряла съвсем, скочи на борда и застана пред нея.

Клеман погледна сина си, забеляза огромната му и искрена усмивка.

— Ще приготвя малко кафе за дамата — каза тихо той.

Нел се взираше във Фабиен. Той беше мъжът, който бе обсебил сънищата ѝ, бе седял срещу нея, прегръщал я бе, смял се бе с нея. И все пак, някак си беше съвсем различен човек. Двамата се поздравиха сковано, усмихнати неловко.

— Наистина си ти!

— Аз съм.

— Аз... не можах да повярвам, когато баща ми ми каза. Виж, донесох... искам да ти покажа нещо. — Той бръкна в якето си и извади оттам подвързан ръкопис, чиито страници бяха леко оръфани по края. Нел го взе и прочете заглавието.

— *Един уикенд в Париж. Уикенд в Париж.*

— Ще бъде издадена на английски. Както и на френски. Имам си издател и литературен агент, и всичко останало. Искат да напиша и втора книга.

Тя прелистваше страниците, усещаше гордостта в гласа му и се възхищаваше на написаните думи.

— Разказва се за... едно момиче, което се озовава само в Париж. Но не за дълго.

— А това са... — Нел спря на една страница.

— „За“ и „против“.

Нел кимна на себе си.

— Хубаво.

Най-накрая затвори ръкописа.

— Е, как си ти? Виждал ли си... Сандрин?

Фабиен кимна. Нел се опита да скрие разочарованието си. Разбира се, че я е виждал. Кой би напуснал мъж като Фабиен?

— Дойде в апартамента преди няколко седмици, за да си вземе гривната. Не можеше да повярва колко съм се променил — нали разбираш, заради книгата и уебсайта...

Фабиен се вторачи в краката си.

— Но аз я погледнах и изпитах само някаква... тежест. От всичко онова, което се очакваше да бъде. Като онези катинари, спомняш ли си? И осъзнах, че когато ти се появи, Нел, беше като...

Той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Буф? — подсказа Нел.

Без да откъсва очи от нейните, той започна да тупа леко джобовете си.

— Виж... виж — каза той. — Искам да ти покажа още нещо.

Нел хвърли поглед към майка си, която най-сетне се бе пробудила на пейката и сега триеше очи и примигваше срещу светлината.

— Какво става? — мрачно попита тя.

— Синът ми намери топките си — каза Клеман нежно.

— И тях ли сме изяли? — измърмори Лилиан. — Малко се отнесох след терина.

Фабиен бръкна във вътрешния си джоб и подаде на Нел един билет. Тя го огледа и внезапно осъзна какво вижда.

— Щял си да дойдеш в Англия?

— Исках да те изненадам. Да ти покажа, че съм човек, който върши нещата докрай. Наистина го правя. И да ти кажа, че... приключих с етапите. Нел, знам, че едва се познаваме, и знам, че ти каза, че това ще развали всичко, но... мислех за теб толкова много и... Разбираш ли, не мисля, че си била грешка. Мисля, че си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Той протегна ръка и тя я пое. Вгледа се в сплетените им пръсти и се опита да се въздържи и да не се ухили толкова широко, колкото ѝ се искаше. А после се предаде и внезапно, тромаво, двамата пристъпиха един към друг и се прегърнаха. След това пак се прегърнаха и този път останаха вкопчени един в друг по-дълго. А после — понеже цялата тази дистанция бе станала направо непоносима — се целунаха. Толкова дълго, че Нел престана да мисли кой гледа; толкова дълго, че направо спря да диша, сякаш изгуби себе си, усети как се разтваря в пространството и сякаш звуците на Париж и усещането за Фабиен, и небето, и уханието във въздуха — всичко бе станало част от нея. Толкова дълго, че накрая майка ѝ закашля многозначително.

— Е, добре — каза Нел, когато с нежелание се откъснаха един от друг. — Тази твоя книга. Така и не ми обясни. Как свършва?

Фабиен седна на пейката до нея.

— Знаеш ли, мисля, че в най-добрите истории самите герои решават. Особено импулсивните.

Нел вдигна очи към катинарите, които проблясваха на моста, погледна към майка си, която пиеше кафе с мосю Тибо. Обърна се и се загледа право напред в Сена, която блестеше нежно в падащия здрач.

— Ами — каза тя, — аз винаги съм харесвала историите с щастлив край...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.